Orbit Soul

vol.7, 6. årgang, maj 2023

Kolofon

Orbit Soul er et e-baseret tidsskrift for genrer inden for prosa, noveller, poesi og fotokunst.

Udgiver: Orbit Soul
Orbit Soul udgives på orbitsoul.eu

Ansvarshavende redaktør, art director: Sean Ryan Bjerremand
6. årgang, nr.7, maj 2023
Kontakt:
Orbit Soul
Æblets Kvarter 54 b
2990 Nivå
Email:sean@orbitsoul.dk
Mobil: 29313332
ISSN: 2596-7185
CVR: 25553292
Copyright på værkerne tilhører forfatterne

Digtere:

Lara Stubdrup - side 8-9
ingvar SodaBark - side 11
Mikkel Kjær Manicus - side 13-16
Terje Theiss - side 18-20
Chidi - side 21-23
Henrik Giversen - side 25-28
Casper Faus - side 30-32
Rikke Gjørtz Bovbjerg - side 34-37
Kamal Ahmane - side 39-40
Kristin Perch Nielsen - side 42-45
Frederikke Sofie Faber - side 47-53
Cæcilie Brix Møller - side 55-56
Lydia Rambrand - side 58-61
Birthe Aela Faarvang - side 69-72
Hverdagspoeten Rasmus Selch Thyrring - side 74-85
Mikkel Grøn - side 87-89
Daniel Mantel - side 91-97
Bjarne Kim Pedersen - side 99-103
Sofie Kjær - side 105-108
Sofia Morales-Arel - side 110-115
Nicoline Christensen - side 116
J.P. West - side 164-169
Mimi K - side 171
Dorthe Kruuse - side 173-175
Niels Østergaard - side 177-185, 245-251
Leif Achton-Lynegaard - side 187-188
Marietta Eisner - side 196-197
Line Emilie Albrechtslund - side 198-203
Vibe-Sophia Bjerremand - side 204-206
Jette Bürgel Nielsen - side 213-218
Petra Geisler L. Nielsen - side 221-227
Sean Ryan Bjerremand - side 229-236
Michael Nerup Rieck - side 237-239
Marie-Louise Schiøler - side 241-243
Jopie von Horn - side 253-255
Anni Birgit Sørensen - side 257-262
Nete Krøll - side 264-271

Satiresektion - side 118-136
Alle tekster + video af Sean Ryan Bjerremand

Artikler:
Byens Ord i Roskilde - side 138-140
Nete Krøll fortæller - side 141-143
De Døde Poeters Klub - side 144-147
Hvem var Jopie ? - side 148-161
'Som at elske med sin kone' - side 162-163

Video side 271: Line Emilie Albrechtslund

Fotoserier:
Line Emilie Albrechtslund - side 62-68
Dennis Kristensen - side 189-194
Vibe-Sophia Bjerremand - side 207-212
Vibe-Sophia Bjerremand/Sean Ryan Bjerremand - side 274-280

Grafik:
Forside: Dennis Kristensen
Bagside: Sean Ryan Bjerremand
Grafik i øvrigt: Sean Ryan Bjerremand

Fotos:
Hvor intet andet er angivet, er billederne og illuatrationerne af Sean Ryan Bjerremand.
Profilfotos ejes af forfatterne.

'Céad mail failté'

Dette nummer af Orbit Soul er nok det nummer med den mest specielle historie. Det startede med, at jeg havde en idé om at ville lave en lillesøster til Orbit Soul, som så skulle hedde Namaste Soul. Efterhånden, som arbejdet skred frem, kunne jeg mærke, at det bare ikke gik – startende med det store spørgsmål om, hvad Facebook-siden så skulle hedde. Så det blev back to basic, da jeg i december besluttede, at jeg i stedet ville lave et virkelig godt nummer af Orbit Soul.

Efterhånden, som arbejdet skred frem, kunne jeg mærke, at temaet for Orbit Soul vol. 7 gik fra det 'Namaste', der var tanken med det skrinlagte 'Namaste Soul' og i to retninger – kærligheden til hverdagen og kærligheden til det ekspressive. Derfor er layoutet i dette nummer blevet fornyet i forhold til det layout, der siden Orbit Soul vol. 2 har fokuseret på den blå farve som standard - fokus er nupå impulsivitet og på at understøtte digtene. Jeg har til tider tænkt 'lad mig prøve at få lidt af de irske farver frem.' Det irske islæt var i mange år en guide for mig, blandt andet i et årelangt, nært venskab med en halv-irer, som jeg kendte i mine lidt yngre år. Samtidig er der brugt mange fotos fra gåture rundt i fortrinsvist København for at få hverdagselementet frem.

I alt 38 kunstnere er med i Orbit Soul, og mange af disse er unge eller yngre forfattere

fra den utroligt talentfulde, københavnske scene. Men Orbit Soul er ikke et københavner-magasin…Mange vil kunne huske, at Orbit Soul de første to år havde sin base i Århus…Uvilkårligt er det dog efter min flytning til Nordsjælland blevet et magasin, der naturligt connecter til København og omegn. Alle er imidlertid velkomne.

Det er dog usikkert, om der kommer flere numre af Orbit Soul. Det sidste år har været præget af megen sygdom, da min kone fik konstateret kronisk betændelse i bugspytkirtlen, hvilket invaliderer hende i dagligdagen. Hvis det på lidt længere sigt viser sig muligt, vil jeg dog med glæde udgive flere numre. Det vigtigste for poesien er heldigvis ikke, om der er det og det magasin…Det vigtigste er, at folk føler sig hørt og kan dele deres interesse for poesi med andre og først og fremmest føle en mening med det selv. De muligheder er der heldigvis i stor stil, og det håber jeg altid vil være tilfældet, for poesien er vores ven og hjælper. Så som de siger i Irland: Céad mail failté - 100000 gange velkommen. 100000 gange velkommen til det syvende nummer af Orbit Soul.

De bedste hilsner

Sean Ryan Bjerremand

“WE DON'T READ AND WRITE POETRY BECAUSE IT'S CUTE. WE READ AND WRITE POETRY BECAUSE WE ARE MEMBERS OF THE HUMAN RACE. AND THE HUMAN RACE IS FILLED WITH PASSION.

AND MEDICINE, LAW, BUSINESS, ENGINEERING, THESE ARE NOBLE PURSUITS AND NECESSARY TO SUSTAIN LIFE. BUT POETRY, BEAUTY, ROMANCE, LOVE, THESE ARE WHAT WE STAY ALIVE FOR.”

– N.H. KLEINBAUM,
'DEAD'S POETS SOCIETY'

Lara Stubdrup

Verdensreligion 2022

I 2022 blev en ny oversættelse af Bibelen autoriseret til brug i verden. Derfor har vi også en ny oversættelse af Fadervor fra Mattæusevangeliet kap. 6, som bliver brugt i mange hjem:

Vor Vækst
du som er i Storcenteret!
helligt blive dit materiale,
komme dit rige
ske dit forbrug
som på markedet således også i min pengepung;
giv os i dag vort daglige plastik;
og forlad os vor fattigdom,
som også vi forlader andre i fattigere domme
og led os ind i fristelse,
men fri os fra det Tomme.
For dit er Riget og magten og æren i overlod!
Amen

Lara Stubdrup, f. 2002

Dette digt er skrevet under kommunalvalget i 2022. Her fyldte klimakrise, overforbrug, overflod, global opvarmning og politisk hykleri meget i mine tanker. En blanding af frustration over politikerne og det kapitalistiske overforbrugssamfund vi lever i.

Jeg har ikke tidligere udgivet noget.

Generelt inspireres jeg af mennesket som kulturelt og genetisk art, aktivisme, skrevet og malet kunst. Diversitet i kultur, sprog, kunst. Natur, sol, luft, tusmørke. Samvær, mennesker, relationer, både intime og mere anonyme.

17
Michael Strunge
1958-1986
"Nu kan jeg flyve"

ingvar SodaBark

Sneskraber

Jeg skriver mig ud af det
Jeg kan se jorden nu
Mine fingre bliver ømme
Det hele er mere klart nu
Skyerne forsvinder
Eller også er de bare på ferie
Jeg kan trække vejret nu
Jeg er 100% nærværende
I fortiden og nutiden
Brikkerne falder ikke på plads
Men jeg kan lægge dem
I nogle pæne bunker
Nu

Drøm1

Gammelt stof
Møbler fra min barndom
Sofaen der var nænsomt slidt af tiden

Favoritpuden i sofaen der var tilpas behagelig, tilpas ubehagelig
Bølger af stof fra blomstrede kjoler og gardiner der rammer mig som
Snefnug i en heftig januar-storm

Mikkel Kjær Manicus

Nøgne mennesker

Hvis du bliver nervøs,
når du skal op på scenen,
så skal du bare forestille dig,
at alle publikummerne er nøgne.
For det er det, de er.
Splitterravende nøgne hele bundtet!
Ligesom dig selv.
Du vil sikkert opleve,
at de prøver at overbevise dig om,
at de har tøj på.
At de sidder dernede og siger:
"Se min nye blazer" eller
"De her bukser har faktisk kostet 2000 kr"
Og du vil sikkert også opleve,
at du kommer til at tro på dem.
Føle, at du er den eneste i verden,
der er nøgen.
Føle dig udskammet og eksponeret
deroppe i rampelyset.
Eksponeret for andres
dømmende og latterliggørende blikke.
"Se, han er nøgen!" vil folk sige.
"Hahaha! Godt vi selv har tøj på!"
Og du vil føle dig alene.
Dødsens alene!

Men du er modigere end dem.
For du tør stå ved, at du er nøgen!
Og en dag, når de oplever,
at de selv er nøgne,
så kommer der andre boller på suppen!
Så smil og gør din ting.
Du er mega sej, og du skal nok shine.
Bare rolig.

Og en dag vil du møde andre mennesker,
der tør at stå ved, at de er nøgne, ligesom
dig selv.

Mikkel Kjær Manicus

Kan du forestille dig det?

Tænk engang,
hvis vi sammen kunne gøre en forskel.
Hvis vi rent faktisk kunne løfte os ud af problemernes mørke
og blive bedre mennesker.
Få det bedre med os selv og hinanden,
være der for hinanden.
Tænk engang, hvis det kunne lade sig gøre.
Hvis i morgen kunne blive en lysere dag,
end i går var.
Kan du forestille dig det?
Hvis du virkelig mærker efter i hjertet
og i maven,
kan du så tro på det?
Det er det helt store spørgsmål.
For hvis du tror på det, så tag min hånd.
Jeg ved godt, at du er bange,
men prøv at tage min hånd alligevel.
For lige ude bagved den der dør,
bagved hverdagen, der er verden.
Og verden indeholder så meget glæde,
så mange lykkelige stunder,
så mange ægte følelser,
som vi kan dele med hinanden.
Kan du forestille dig det?

Tør du at forestille dig det?

Mikkel Kjær Manicus

Frokost

"Måske skal vi alle sammen brænde op i helvede..."
"Ja okay, men nu er der altså frokost."
"Fint nok, men vi skal alle sammen dø i hvert fald, og vi må jo indse, at vi i virkeligheden står alene i tilværelsen."
"Du skal lige svare på, om du vil have remoulade på din roastbeef, inden jeg sender den ned til Birgit!"
"Jo tak, det er er vildt, hvordan sorgen og smerten kan føles så ægte samtidig med, at glæden blot føles som en konstruktion."
"Kan vi få peberen op i vores ende?"
"Hvad skal der blive af os alle sammen?"
"Ej Torben, du putter da ikke ost på leverpostej!"
"Mening er en konstruktion."
"Skål i skummetmælk!"
"Jamen jeg siger bare, dødsangst og håbløshed er altså et vilkår i tilværelsen..."
"Kan vi så få noget madro!!"
"Okay... Wow en god kartoffelmad!"

Mikkel Kjær Manicus, f.1996
Hvad der inspirerer mig, og som også ligger til grund for mine digte, er når mennesker tør at åbne sig op over for mig og fortælle om, hvordan de føler og har det. Specielt fordi det i tilværelsen og samfundet i dag er så let at bygge barrierer op om sig selv, så det med at skabe rum for at kunne åbne sig op er altid et valg, man træffer, det er ikke noget, der kommer af sig selv. Man skal være modig for at stå ved, hvem man er

Terje Theiss

Jeg kan kun

Jeg kan kun sige
Et ord ad gangen
Alle de andre føler
Sig ekskluderet

Jeg kan kun forklare
En følelse ad gangen
Alle andre føler
Sig nedprioriteret

Jeg kan kun
Tage et skridt ad gangen
Alle de andre retninger føler
Sig fravalgt

Jeg kan kun høre
En sang synges en ad gangen
De andre sange føler
Sig krænket

Jeg kan kun læse
Et ord af gangen
De andre føler
At de ikke tilhører

Jeg kan kun leve
Dette liv
Andre føler
At det er ikke rigtig

Terje Theiss

Kærlighed

Tidens smerte brændte vores hjerter
Efterladt i tidens sår står vi
Ude af stand til at følge en takt
Kun et smertefuld sam-takt
Som vi er blevet immune overfor
Længslen trækker bagud
Tidens erfaring skubber frem
Rykker i arret
Der knager som et gammelt skrog
Et ildevarslende echo
Men hellere det end ingenting

Terje Theiss, f. 1964

Jeg glædes over alt muligt lige fra solen står op om morgenen, til at andre glædes over noget.

Jeg har 2 indlæg med i Orbit Soul. "Kærlighed" - om hvor svært det kan være for nogen som er bundet af kærlighed, især når man har prøvet det før; flere gange hvor den erfaring/prøvelse er en del af ens liv.

"Jeg kan kun" - Kredser omkring hvor svært det kan være at forklare noget eller forstå noget fordi man kan kun sige 1 "ord" ad gangen. Men også et blik på at alle dem der tror de også skal sige noget, bare fordi en allerede siger noget - fordi de er ligeså vigtig som andre. Men det kan være at det som bliver sagt er rent faktisk det som skal siges. Derfor slutter den af med at jeg skal selv leve uagtet andres mening.

Hvem er dine forbilleder ?
Uha, den er ikke nem, men hvis jeg skulle tage fat i forfatter som jeg har læst mest af - Ray Bradbury, Nanna Marie Aidt & Haruki Murakami. Musik er også et godt inspiration som David Bowie, Dave Matthews Band, Simon Kvamm, Leonard Choen, Frank Zappa & Randy Newman. Jeg har udgivet en engelsksproget, digtsamling, som hedder
"Change" og er på engelsk.

"There´s light at the end of the tunnel
where you are going'
- Chidi

Chidi

A poem for the lowly one

Even the strongest soldiers will eventually fall
The greatest motivators will give up.
It is ok to be the weak one sometimes
Feeling weak needs to embraced
Just as much as your high times
Because for there to be strong times
There is a need for low times
Like the tides
Of the sea
When the waves always guaranteed
Reach the shore and ricochet for miles.
Sometimes opposites are needed to be grateful
For the better days;
And before you know it
Days full of smiles
Will show up.
Even when it is hard
And you feel intense pain building up
Please hold on to hope
To keep on going
While knowing
There is light at the end of the tunnel
Where you are going.

Chidi, født 2002, er en af de yngste debutanter i Orbit Souls historie, som jeg kender gennem mit private netværk. Hun har en interessant baggrund - hun er født i Italien som datter af nigerianske forældre og flyttede i sine tidlige teenageår til Danmark. Jeg føler en fascination af hendes væremåde og personlighed, og dette digt fik mig til at holde endnu mere af 'lillesøster'. Derfor stillede jeg hende nogle spørgsmål til en perspektivering.

What makes you happy?
Many things. My main answer though would be any way I can express myself and my various emotions creatively, poetry being one of those outlets. I also enjoying talking for hours with my loved ones and share my happy moments with them.
I was going through a very hard period in my life where I felt helpless in how to handle the situation. I tend to want things to be resolved so quickly and I take things into my own hands in the attempt to find peace as soon as possible but sometimes the best thing to do is to be patient.

What were - generally speaking - your thoughts while writing this poem ?

I don't see myself of a victim of my struggles and past traumas but as a survivor. I'm strong willed and positive minded and I believe that to come out victorious it takes strength and I've sort of looked down on being "weak" or victimizing myself for a lot of my life. But writing this poem reminded me I don't always have to be the strong one, jolly or positive. It's important to leave space for other feelings, too.

Henrik Giversen

***

Det er svært at være så ligetil
at man bare stirrer lige ind i øjnene på
det hele og vender på en flyvende tallerken
mellem to indskydelser fanget og frisat
velgjort og selvgjort og nødvendiggjort af
Skæbnens Stride Vind i sit ansigt!

***

Glæderne ved
den slags ting som
eksisterer
er også til

Åh, at gøre!
kunne man sige
eller udbryde

dét
gad jeg egentlig godt

Henrik Giversen

***

Jeg har opfundet lykken
men jeg har ikke tænkt
den til ende

Det kræver endeløs
oprydning at holde den
vedlige

***

Den lykke der kan opnås
kan mistes igen

At det går godt betyder
det gør det lige nu

Det sørger jeg for
det er et arbejde

Henrik Giversen

***

Social dynamik -

Absurditeten ophøjes
ved at deltage i
dansene og grine som
de andre

***

Henrik Giversen

***

De mulige forbindelser
mellem tågerne
de blandede landskaber
mågernes
turnus oppe under
himlene

Landskaberne
forsvinder mellem alt der
er og er der bare i
afmagt under en anden måne
denne tirsdag aften

'UGE 49'

Så, hørte og mærkede jeg var elskværdig
Trods tonsvis af anerkendende øjne
Havde jeg svært ved selv at tro det for at være ærlig
Nu må den manglende selvkærligheds æra snart være færdig
Er forbedringer fokusset dagligt så man vel ihærdig
Er vennerne dårlige så klager de
Primært over dig og alt det de ikke selv har i sinde at ændre
En båd med en inkompetent kaptajn vil sandsynligvis kæntre
Så med et åbent sind vil jeg glædeligt ene men ej ensomt slentre
Eftersom at andre skal skabe min lykke ikke er noget jeg forventer

'ET FØLT REGNESTYKKE'

Vi lever mere end nogensinde i ekstremernes tid
Destruerer hastigt økosystemet
Os plus natur minus tilgang giver stupid
Vi passer fåret for at æde dets kid
Alt dur som madding så længe det gir bid
Er det velovervejet det vi promoverer
Mer' vil ha mer', det ved vi omtrent nu her
Ifølge statistikken bliver vi kun fler'
Facit kræver en anden måde hvorpå vi skal eksistere
Får I den samme sum hvis I kalkulerer

'UØNSKEDE UNDSKYLDNINGER'

Ting tager tid, tid tager sorger
For det meste går det værste over
En delt forelskelse er altid sjovere
Pas på med at få en tredje indover
Tag dig i agt med hvad du lover
Det er som om man altid bagefter er klogere
Romantikkens eufori er en slags tåger
Der bliver lagt en utopisk hinde hen over
Ubalancen danser når rationalet sover

Rikke Gjørtz Bovbjerg

Og når jeg løber tør for mirakler bliver jeg til en sømand

For de opgiver ikke håbet
Ikke engang når de bliver for gamle til at sejle
I stedet fortæller de om hvor meget de savner det åbne hav
Og så længe jeg stadig lyder præcis ligesom dem
Selv langt ude på de mange bølger
Der hvor alle så tit løber tør for mirakler
Så håbet aldrig vil forsvinde
Ikke engang når jeg føler jeg aldrig kan sejle mere

For så vil jeg i stedet fortælle om det åbne hav

Rikke Gjørtz Bovbjerg

Der er en form for magi i baghaven

En der gør børn til troldmænd eller riddere
Der gør en papkasse til et slot og en cykel til en hest
Der gør jorden til lava og en gren til en nøgle

Og jeg tror på at vi kan lære noget af den magi

Hvis vi nu bare leger alle triste voksne har en dør i hjertet
En dør vi kan åbne
Måske med en gren

Rikke Gjørtz Bovbjerg

Jeg kan se på dine hænder at du føler du er værdiløs

Dine hænder er nemlig grove
Dine hænder er nemlig grove og fulde af blæner
Du har vendt hver eneste sten i hele verden
Fordi du prøver at finde noget der kunne gøre dig værd at elske.
Du ved sikkert ikke engang hvad det er du leder efter
Du leder bare fordi det gør mindre ondt end ikke at lede
Men det du mangler finder du ikke noget sted
Og indtil du indser det så kan du ikke hjælpes
Du har bare lært at lede
Du har bare lært at hvad end der er i dig så er det ikke nok
Og nu vil jeg lære dig at du tager fejl
Nu vil jeg tage mine hænder og holde om dig
For så længe jeg holder om dig kan du ikke løfte sten
Og det kan jeg heller ikke så længe du holder om mig

Rikke Gjørtz Bovbjerg, f. 1995

Det der driver mig er troen på at det vi skriver kan redde folks liv. Jeg er selv ordblind. Det er ikke så stærkt længere, fordi det at skrive tvang mig til at blive bedre til at stave.

Jeg har tidligere udgivet en digtsamling i 2015 der hedder "SPRUDLENDE HJERTEFLÅENDE KVINDE"
Alle digte i "The Home" der er lavet i samarbejde med Morsø bibliotek i forbindelse med kulturmødet på Mors.
Og et essay om min autisme i det tyske tidsskrift "Honeyland".

KAFE
Vester Voldgade

Kamal Ahmane

På danske veje

Min beslutning om at komme til det yndige land
blev ikke truffet med *"Sten, saks og papir"*
Det var ikke *"Et vanskeligt møde"* mht. det danske sprog
"Det første møde" med Danmark var en chance,
som ikke skulle sættes over styr
Tværtimod
Det skulle gøres til et vidunderligt eventyr

Uden bias og uden *"Angst"*
nyder jeg *"Den fulde frihed"*
Jeg er *"Et lykkeligt menneske"*
som giver hånd og *"Kram"*
Jeg pløjer af og til lyrikkens mark
og ligesom Benny Andersen
er jeg blevet *"Verdensborger i Danmark"*
"Jeg holder af hverdagen" og af strofer,
som blev folkeeje
Jeg nyder at spadsere
"Paa danske veje"
og betragte *"Kornmarken"*
med sin gyldne farve
og en blå himmel i baggrunden
Det giver mig lykke
og *"Det ideale hjem"* i Århus
flyder med hygge
Årene der gik fremkalder
mange gode *"Minder"*
19 år allerede
i mit nye *"Forjættede land"*
"Fra digterens hånd"
udspringer en fascination af poesi

Kamal Ahmane

Jeg dypper min pen
i en sø af frodig fantasi
for at øse disse vers
som jeg slipper fri
Man skal ikke skjule
sin kærlighed til et land
et sprog
et menneske
eller et dyr
”Der skal råbes fra tagene"

Kristin Perch Nielsen

Hun blev slået derhjemme
Hun tog sin fleece
Hun tog sin jakke
Hun tog sin hue
Hun tog sine støvler
Hun tog sine vanter
Hun tog sin dyne
Hun tog i døren og tog afsted
Kun for at finde
Nye blå mærker under alt tøjet
Knytnæveformede huller i hjertet
Hun blev slået alle steder
Hun flygtede hjem igen
Hvor hun boede alene

'Hun flygtede hjem igen
Hvor hun boede alene'

Kristin Perch Nielsen

Ingen

Jeg begynder at forstå
At når jeg ikke er mig selv
Er jeg ingen
Og ingen vil ingen være
Med mindre man
Ønsker at forsvinde
Hvilket jeg nogengange gør
Men
Som regel
Når jeg ønsker at forsvinde
Er det i virkeligheden fordi jeg ønsker
At være en anden
Som ikke er mig selv
Og det ved jeg ikke hvordan man er
Og det æder mine tanker så meget
At det ædes med
Så jeg skrumper og skrumper
Til min krop er så lille
At den ikke længere har plads
Til min sjæl
Hvorfor min sjæl søger ud og videre
Hvilket efterlader et tomrum
I mig
Og mens det beskytter mig fra verden
Fordi jeg ikke kan føle
Fordi jeg ingen sjæl har
Gør det mig også ked af det
Fordi jeg ingen sjæl har
Og det liv, den gav mig
Og de følelser
Jeg plejede at føle
Dengang jeg var mig og
Det var jeg kun
Fordi jeg ønskede at være mig
Og tænk at det først er nu
Jeg forstår det

Kristin Perch Nielsen

Meteorologisk rod

Solen skinner men det sner
Det er sjældent man ser
  sådan et vejr
  her
Jeg forundres af
sjældenheden,
som maler
fregner i mit ansigt, hælder
is ned af ryggen

Det hagler men det tør
Det er sjældent man ser
  sådan et vejr
  her
Vand i forskellige former
  daler ned
Humøret med
Skyerne sortner

Det stormer, de si'r;
"Det er sjældent man ser
  sådan et vejr
  her"
Chokerende vrede breder sig,
en lygtepæl får knækket halsen
Gå ikke ud, siger de
Februar har temperament

Kristin Perch Nielsen

Det blæser mer' og mer'
Det er ikke sjældent man ser
så omskifteligt vejr
her
Gå ud tør jeg ikke, så jeg

iagttager verden
fra min celle af stilhed

Orkan, sådan noget sker
Sjældenheder undrer mig ikke mer'

Frederikke Sofie Faber

Havets Krukker

Hvad ser du, når du ser på mig?

Jeg føler, du kan mærke det. Jeg føler, du kan mærke mørket i mig. At du kan mærke, at det ikke er mig, du vil være med. Først var du opslugt, forblændet. Selv i mørket så du lys. Alt du så var lys. Så umiddelbar, ubetinget.

Jeg mærkede det, inden det begyndte. Jeg mærkede mørkets modstand på dig. Jeg vidste i mit hjerte, at fortryllelsen ville høre op og du ville kunne mærke mørket, smerten, alt det der er forrådnet, usikkert, ondskabsfuldt. Indeni ser jeg sorte klæbende tråde af en substans flydende nok til bevægelse, men sej nok, til at alt i mit væsen trækker og spænder.

Man kan kun forblænde på afstand – det kan du se på min tale. Mit hav af venner og bekendte. Et hav som bliver så tæt, at det summer. At være omgivet af havet er udmattende, rodløst, stimulerende, kvalmende. Det kan være fantastisk.. men det er bedøvelse af mit indre. Det kan ikke larme, når jeg er under vandet. Ikke så meget i hvert fald. Men jeg kan ikke ligge i koma, for så skvulper en boblende sort vulkan op indefra. Den eksploderer altid. Eksploderer med sort tyk karamel til fester på toiletgulvet, hvis jeg er hurtig nok. Jeg gemmer monsteret væk, for det er forbandelsen, der hæver fortryllelsen og efterlader mig alene. I stedet efterlader jeg de andre i krukkerne i dybet.

Men med dig har jeg ingen kontrol. Du kommer så tæt.. fordi jeg gerne vil have det. Du kan mærke monsteret. Det dræner din sjæl stille, langsomt, omhyggeligt. Det er uundgåeligt. Jeg kan bare se på. Som jeg har gjort så mange gange før.

Men min engel elsker dig… gør hun ikke? Det er svært at vide, når monsteret vogter over hende. Er det forkert at holde fast? Er det overhovedet muligt at holde fast?

Jeg griber desperat ud efter dig i mørket. Nogle gange får jeg fat i din hånd, dit bryst, dit hår, din nøgne varme. Bader i den, som kunne det varme vand ophøre hvert øjeblik.

Skal jeg overhovedet være sammen med nogen? Eller de med mig?

Eller er jeg i virkeligheden det reneste kærlighedsvæsen, der findes. Med en omsorg og samvittighed så overvældende, at det er smertefuldt at leve i. Måske det kræver mod at sætte mig fri. Ville jeg da være alene? Er alenehed lig med tosomhed med sig selv?

Måske er smerten livets selv. Kærkommen, altomfattende. Det er der bare ingen, der forstår.

Frederikke Sofie Faber

Stille Morgen

Jeg kan godt lide de stille morgener.

Jeg nyder dem faktisk.

Helt ind i sjælen.
Jeg næres af dem.

Som den sjældneste plante i den smukkeste regnskov.

Helt op indefra og ud i alle mine celler.

I hele mit væsen.

I øjeblikke som disse ved jeg, hvad jeg er, hvilken sjælelig stemning jeg ønsker, skal forblive.

Hvad er meningen med livet?

At være i følelsen af indre ro. Nydelse. Tryghed. Klarsyn.

Eller hvad?

Frederikke Sofie Faber

Namaste

Jeg er en fri og modig sjæl
Jeg rejser uden frygt
Jeg er uafhængig af nogen eller noget
Jeg er en del af alt
Alt jeg har brug for er i mig
Alt jeg skal have får jeg
Alt kommer til mig
Alt i universet støtter mig
Min største kærlighed er mig
Transformation er mod til at tage nye skridt
Skridt er vejen tættere på mig selv
Skridt er vejen til livets kerne
Skridt er vejen til universets balance
Det vigtigste for mig er at jeg har det godt
Jeg er én der går forrest fordi jeg er sensitiv
Sensitivitet baner vejen for den kollektive bølge

Frederikke Sofie Faber

Transformation

Jeg hører lyden af intetheden. Solen varmer min kind. Jeg mærker for første gang i lang tid en ro indvendigt. Jeg tager et skridt nærmere vandet. Solnedgangen panorerer hen over hele horisonten. Overdådigt lader den de orange nuancer blande sig med blå og røde markeringer på himlen. Skyerne bølger ind over lyset i lange hvide tråde.

> Hun lader havet overtage sin refleksion og skyerne blive til bølger. En pakke Kings bliver fulgt op på stranden hvert tredje sekund, så plasten langsomt slides op med stenene i ryggen.

Jeg vil egentlig gerne blive og opsluge skønheden, men mine fødder begynder at gå hen langs stranden. Intet er, som det plejer. Alt er foranderligt, i bevægelse. Selv skyerne vil ikke forblive i deres sted længere end et halvt sekund ad gangen. Jeg kan heller ikke blive. Jeg kan ikke blive her. Jeg kan ikke blive i dine arme. Jeg kan ikke blive i dit hjerte. Og der er intet, jeg kan gøre ved det. Det sidste jeg ønskede, var at såre min bedste ven. Men jeg ser bedre uden dig. Alt føles nu..
Jeg ryster mit hoved. Det er vanvid. Selvfølgelig skal vi være sammen. Hvordan skulle jeg kunne give slip? Du giver mig alt, hvad jeg har brug for. Tryghed. Anerkendelse. Din tid og opmærksomhed. Men hvad er kærlighed? Er det dét? Jeg er bare utaknemmelig.

Jeg drejer ned ad hans vej. Vejen drejer i lang tid, men ikke skarpt nok. Det tager en evighed at følge dens krumning. Jeg bad ham om ikke at komme. Jeg skruer op for høretelefonerne. De passer aldrig rigtig ind i mine ører. Pludselig kvæles lyden i den ene af dem.

Mine tanker giver mig hovedpine. Jeg stopper op og vender om. Tager fem skridt, inden jeg vender om igen. Jeg drejer til venstre ind om hjørnet og stopper foran garagen. Tager en dyb indånding og fortsætter. Mit blik glider hen over den hæslige grønne farve. Og der står han så i køkkenvinduet og smiler. Jeg trækker mine mundvige opad og fortsætter mod hoveddøren. Han møder mig i døråbningen. Den blide duft af Calvin Klein strømmer op i mine næsebor. Han lægger armene om mig og trygger min krop mod hans. Jeg skammer mig over den væmmelse, jeg tager mig selv i at føle. Og hvad så? Jeg lægger armene om ham og svarer ”Jeg elsker også dig."

Vi går direkte ind i hans seng. Han læner sig ind mod mig og kysser mine læber. Jeg kysser ham tilbage. Jeg er rasende på mig selv. Jeg føler tomheden. Jeg føler Kirkegaards æstetiker. Jeg forstår, hvad Susanne talte om i dansk. Og så alligevel ikke. For det er ikke et øjeblik. Tre år er en livstid og jeg føler én ting. Jeg føler frygt. Frygt for at se hans øjne i vand og hans hjerte knust. Men samtidig er jeg ligeglad. For jeg river det i stykker hver dag bid for bid ved at love ham mere. Jeg mærker, hvordan det bliver et dagligt skænderi og mørket langsomt fortærer mit bryst.

Bølgerne er svundet ind og blevet til et tykt lag af karamel, der bugner af det næsten fortærede orange skær. Jeg tager et skridt nærmere vandet og smiler.

Hun bukker sig ned og tager sine sko af. Mister næsten balancen i sin iver. Trøjen bliver trukket op og hen over hestehalen. Bukserne kastet oven i sand og sten. Hendes hud falder i med solens skær i vandet, mens hun forsigtigt men stålfast lader foden lande i tangen. Hendes krop spjætter lidt modstridigt, som vandet langsomt suger sig op over navlen. Hun strækker armene op i luften, mens hendes skygge forsvinder med solen.

Anonym

Cæcilie Brix Møller

Brud

For at vi undgår dette her i fremtiden foreslår jeg lige, inden jeg glemmer det, at vi laver -

/ Januarmåned er rigtigt nederen for mig, for den 22. Januar dør min far. Og det gør han hvert år. Og det bliver af en eller anden grund aldrig nemmere, det sidder der i mig hvert år. Hvorfor jeg også har så fandens svært ved jul. Det er hårdt at være i mig. Det håndterer jeg selv og jeg fortæller dig det, så du ved hvorfor jeg ikke har det godt, blandt andre ting.

Hun er rigtigt rigtigt syg og det er hårdt. Hun tror hun skal dø. Og hvis hun ikke skal dø er hun bøddel i egen landsby. Hun ringer og jeg tager den. Hun dør ikke siger jeg.

Det har bare ikke været mit år, er sådan en vending jeg absolut ikke kan forene mig med, jeg nægter at slutte det dårligt mellem dig og mig. Mellem mig og Universet. Lad os se hvem der vinder.

Nægtelse har en form for desillusion i sig, men med sig bærer den en enorm styrke. Med den form for kraft kan jeg bygge Rom op igen og som en kyklop smadre det jeg har skabt. Jeg kan endevende værelser og løfte alle poser med ting som skal et nyt sted hen.

Din søster ville give mig en taske der var stor nok, fordi jeg altid har poser med mig.

Jeg er blevet grinet af og kaldt posedame og jeg har grint med, men måske ved de fleste ikke at jeg hele tiden bærer hele mit liv med mig, fordi jeg ikke kan finde hjem igen.

Cæcilie Brix Møller

Vores hus brændte ikke; vi er ikke bombet; det står der endnu. Men det er ikke mit Blågårdsgade længere.
Hvis jeg fortalte dig min historie ville du tro at det var løgn, så hvad hvis jeg i stedet for gemmer bidder af den i fiktionelle tekster om hvad der burde være realistisk?
Jeg sender dig en besked, men jeg fortæller dig ikke alt hvad der står her mellem linjerne /
Du og jeg har aftalt at -

Selfie af Cæcilie Brix Møller

Vil du også have et job som omdeler?

Lydia Rambrand

Jeg er utæt, eller,
Jeg ønsker at åbne, eller
Jeg drømmer om at vågne og opleve at mine længsler er sivet ud af mig for at farvelægge verden
Men jeg ønsker det så inderligt at jeg frygter at det brister hvis det lukkes ud
Som sæbebobler mod beton
Som børn der bliver for voksne
Jeg længes efter at være tæt på mig selv tæt på nogen
Men jeg er utæt

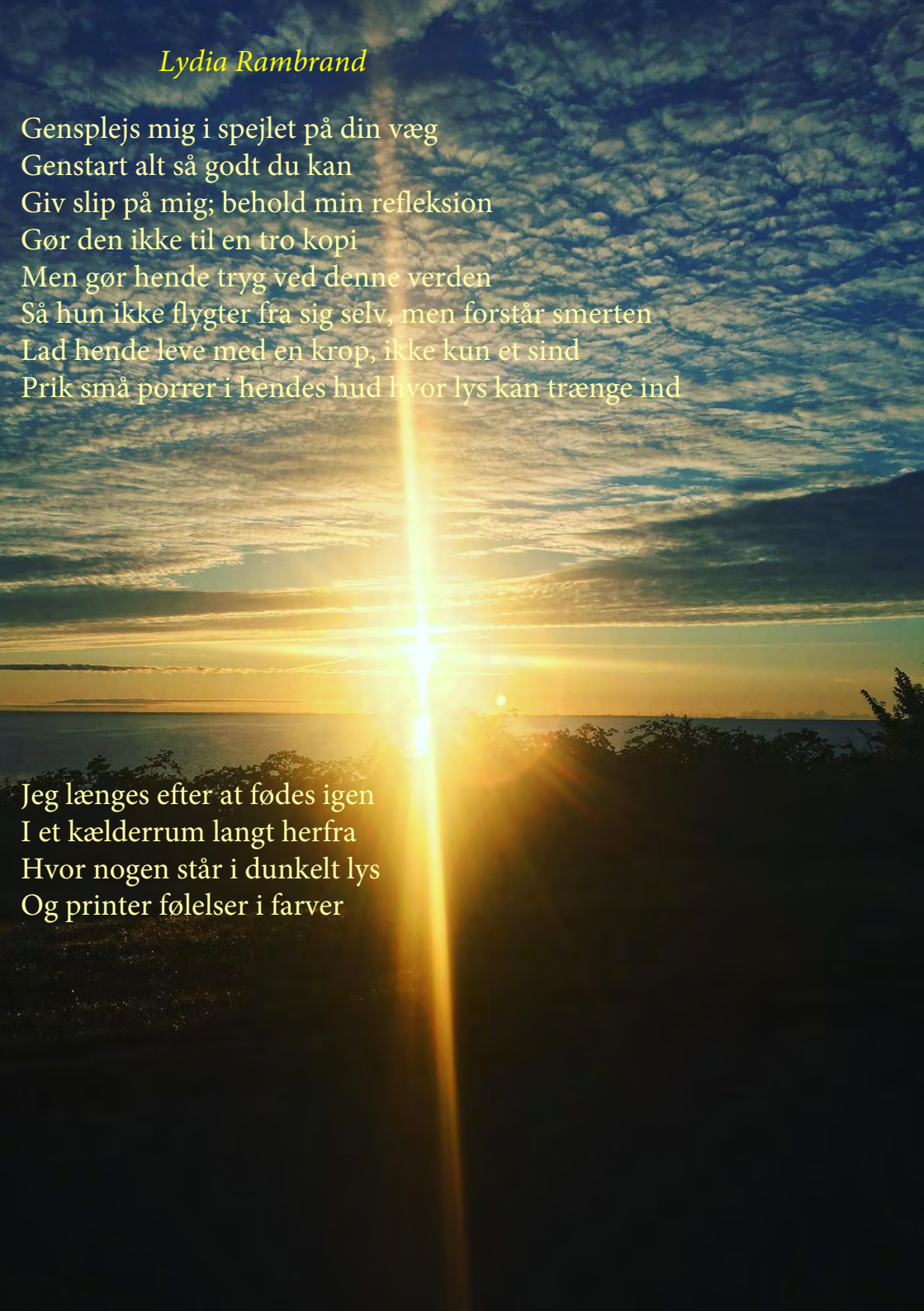

Lydia Rambrand

Jeg bar dig før du fløj

Dine knogler var så hule, jeg ønskede at bo i dem
Fylde din tomhed, alt det der man siger
Og nu tænker vi på hinanden når vi
ser havet fra separate perspektiver,
Længslen er gratis men drømmene tager husleje,
Fjer i min hals, vand i dine lunger

Lydia Rambrand

Gensplejs mig i spejlet på din væg
Genstart alt så godt du kan
Giv slip på mig; behold min refleksion
Gør den ikke til en tro kopi
Men gør hende tryg ved denne verden
Så hun ikke flygter fra sig selv, men forstår smerten
Lad hende leve med en krop, ikke kun et sind
Prik små porrer i hendes hud hvor lys kan trænge ind

Jeg længes efter at fødes igen
I et kælderrum langt herfra
Hvor nogen står i dunkelt lys
Og printer følelser i farver

Lydia Rambrand, debutant i Orbit Soul, fortæller:

Jeg er fra 2002, og de tre digte er skrevet som dele af en bredere undersøgelse af individer afskåret fra nogen eller noget i forskellige betydningsgrader. Altså af menneskelighed som noget amputeret, kort sagt.

"Gensplejs mig.." omhandler identiteten som noget tildelt, noget, der er skabt af andre, som et produkt, en social konstruktion, en tilrettelagt biologi.

Det er et fremmedrettet savn til sig selv

I "jeg er utæt..." ønsker jeg'et på samme måde en kontakt med omverdenen, men er ikke tilstrækkeligt sammenhængende til at møde den på andre præmisser end dens egne.

Det er et aktuelt savn til kontakten mellem selvet og noget andet "jeg bar dig.." er et bagudrettet savn til en anden.

Generel inspiration: Forsøg på at konkretisere begreber som "virkelighed," "menneskelighed" og "fiktion" og hvordan de hænger sammen, så samme presserende emner som så mange andre, sagt overordnet.

Line Emilie Albrechtslund

Line Emilie Albrechtslund

Line Emilie Albrechtslund

Line Emilie Albrechtslund

Line Emilie Albrechtslund

Line Emilie Albrechtslund

Line Emilie Albrechtslund

Birthe Aela Faarvang

Gamle Olga og hendes brystoperation

”Vil du se min vatpat, Benjamin?” spurgte gamle Olga.
”Din vatpat,” gentog Benjamin. Der var lige ved at tabe både gebis og mælet. Det skulle der ellers meget til, for der var ikke det, han ikke havde hørt komme ud af gamle Olgas mund i de mange år han havde kendt hende. Men ordet vatpat, det kom nu alligevel som noget af en overraskelse.

”Stå dog ikke der og se så forskrækket ud,” sagde gamle Olga. ”En vatpat er en foreløbig, eller en midlertidig erstatning for en brystprotese.”

”Nåh! Sådan,” sagde Benjamin, der stadig ikke forstod noget som helst.

”Sæt dig nu ned, Benjamin, vil du se min vatpat eller ej?”

”Øh! Det tror jeg ikke, jeg har spor lyst til,” sagde han, og blev stående.

”Jeg har ellers glædet mig til at vise dig den.”

”Så vis mig den dog!” stønnede Benjamin. Der var helt klar over, at han ikke fik fred, før han havde set vatpatten.

”Luk dine øjne, og vent med at åbne dem til jeg siger til.

Benjamin kneb øjnene i så hårdt han kunne.
Gamle Olga hev blusen op over hovedet.
”Nu kan du godt åbne dine øjne,” sagde hun.

Og der var det, at Benjamin ikke fik mindre end et chok, chokket var så stort, at han dejsede om på gulvet.

For der sad gamle Olga i næsten alt sin nøgenhed med sit ene kolossale yver stoppet ind i brystholderen, og den tomme skål proppet til med vat, der måtte være gået mindst en pakke til for, at det skulle ligne noget i nærheden af det andet bryst.

”Hvad siger du så Benjamin?” spurgte hun, da han var kommet så meget til hægterne, og efter han havde fået sig anbragt i sofaen med en opknappet bajer, som gamle Olga skyndsomt havde rakt ham.

”Hvad jeg siger, hvad skal jeg sige?”

”Du kunne i det mindste sige, at det godt kan bruges. At jeg kan gå ud i verden uden, at nogen får den tanke, at jeg mangler et bryst.”

”Det kunne jeg- jeg synes det er smart fundet på. Men tror du ikke det bliver lidt dyrt i længden med alt det vat?”

”Pyt med det.” sagde gamle Olga. Hun havde efterhånden affundet sig med situationen, men nemt havde det ikke været. I flere måneder havde hun befundet sig i det dybeste sorte hul, og det på grund af kræftdiagnosen. Et hul så dybt så sort, at verden omkring hende var holdt op med at eksistere.

”Jeg synes, du er det mest fantastiske menneske, jeg kender,” sagde Benjamin.

”Det ved jeg da godt,” sagde hun stille, for hun vidste, at intet ville blive som før, at det sorte hul måske aldrig helt ville forsvinde.

Birthe Aela Faarvang

Gamle Olga og Benjamin laver valgflæsk

”Godt du kom, Benjamin! Vi skal have valgflæsk til aften.”
”valgflæsk?”
”Nå ja, stegt flæsk og persillesovs.”
”Min livret, Olga, hvor er du sød.”
”Ja, og du skal lave den.”
”Lave den! Jeg der ikke en gang kan koge havregrød uden, at den brænder på, hvor får du den idé fra?”
”Idé og idé, det er på tide, at du får lært at lave mad, desuden har mine ben det ikke så godt. Så nu sætter jeg mig her på rollatoren ved siden af dig, og så fortæller jeg dig, hvad du skal gøre.”
”Tror du ikke, det er bedre, hvis jeg inviterer dig ud at spise?”
” En anden gang Benjamin, en anden gang, det er jo, ikke sikkert, at jeg er her næste gang, der skal være valg.”
”Har du, da tænkt dig at flytte?”
”Hvor skulle jeg flytte hen!”
”Jamen, hvorfor skulle du så ikke være her næste gang, her er valg?”
”Tænk dig om, Benjamin, jeg er brystopereret, desuden er jeg meget ældre end dig.”
”Men se nu at komme i gang!”
”Med hvad?”
”Med at lave valgflæsk!”
”Det kan jeg ikke Olga.”
”Jeg hjælper dig jo!”
”Det er ikke det Olga, men, hvad skal jeg gøre uden dig?”

”Hold nu op med at flæbe, det er ikke noget at tude sådan over!” ”Jeg kan ikke gøre for det, Olga, hvad skal jeg gøre uden dig?” ”Hold så op?”
”Skal vi ikke gifte os, Olga? Så kunne jeg passe på dig.”
”Gifte os, Benjamin? Det bliver værre og værre, ikke mere snak, nu går vi i gang.”
”Hvis du siger det!”
”Jeg har skrællet kartoflerne, så du kan starte med at sætte dem over, bagefter henter du flæsket i køleskabet, og så fortæller jeg dig, hvad du skal gøre med det.”
”Skru ned for kartoflerne, Benjamin, de er på vej ud af gryden. Så går du i gang med sovsen.”
”Sovsen Olga ikke tale om! Der sætter jeg grænsen, Olga! Du står for sovsen, eller vi undværer!”
”Varme den kan du vel og komme persille i kan du vel også. Flæsket Benjamin, pas på flæsket!”

”Jeg har lavet mad Olga, jeg har lavet mad!”
”Næste gang slipper du ikke for at lave sovs, nu mangler vi bare øllerne, så er middagen klar.”
”Tak Olga!”
”For hvad?”
”For at du lærte mig, at lave valgflæsk.”
”! Hold så med det kysseri, Benjamin, hører du!

Rasmus Selch Thyrring, f. 1988 -
Onkel Dannys uægte søn

Sean Ryan Bjerremand

Som regel inspireres jeg bare af det at være ude blandt andre og mærke forskellige stemninger blandt folket. Mine digte er generelt baseret på hverdagsobservationer, men ellers hvad nu min egen krøllede hjerne kan finde på.

Mine forbilleder er Dan Turèll (obviously), men ellers også Michael Strunge, Benny Andersen, Halfdan Rasmussen, Leonard Cohen, Allen Gintsberg, Gil Scott-Heron og Bertolt Brecht.

Jeg har tidligere været udgivet i enkelte, tidligere numre af Orbit Soul, samt digtantologien 'Imagine Peace'.

Abstrakt

jeg påstår for mit postyr
når jeg ikk' har styr på lort
har jeg bare lort på styr
jeg har samling i min sans
jeg har sans for min samling
helt fra sans og samling
jeg smelter hver en tanke
jeg tænker hver et smæld
smælden stank
når jeg strækker har jeg stukket
er jeg stukken har jeg strakt
helt abstrakt -

Derfor er jeg ikke på Twitter

når hjernen slås fra
lader fingrene vandre
til de sidste 140 tegn
er brugt op

korte statements
ingen videre kontekst
af værdi
et enkelt øjeblik
kastes ud af kontekst
flokke til angreb
som hungrende ulve
i den kolde, nådesløse
vinternat

en populistisk platform
sæbekasse for rige og mægtige
afsondret fra folkets kontakt
men stadig sendt ud
fordi algoritmen siger det så

når folk der ønsker ondt
får taletid til at sprede
had og foragt

og det er derfor
jeg ikke er
på Twitter -

Manden på Bænken

jeg ser en mand
siddende på en bænk
nede i Byparken

det er en gammel mand
hans tynde hvide hår
blafrer med vinden
i samme takt
som det tilgroede
skæg

han er et kendt ansigt
sidder der dag ud og dag ind
tæt på den lille sø
hvor ænderne holder til

og der vil han dele sit brød
med de små ællinger
der flokkes om ham
for at få en salig
hapser

børnene i parken leger
de spiller fodbold
basketball
hockey på rulleskøjter
og manden som sidder her
er villig til at være dommer
i deres lege og spil

og han er ganske ufarlig
helt og aldeles harmløs
som folk vil fortælle bekymrede forældre
han sidder bare der dag ud og dag ind
i dyb dyb samtale med sig selv
som han har for vane at gøre
da alle hans venner
og alle dem han har kær
nu blot er genfærd
skygger i fortiden

jeg ser den gamle for mig
idet han samler sin hat op
for at slentre videre
ned langs de små stier
videre ud
mod evigheden -

jeg ser den gamle mand
der på bænken i Byparken
og jeg genkender ham
som en fremtidig spejling
af mig selv -

Men Livet Går Videre

det var en af de dage
vi tog ud på café
som vi har gjort det
gennem det sidste
årtis venskab

jeg bestiller den første øl
du nøjes med en danskvand
og snakken går og går
om din familie og dine børn
præcis som du altid gør

og jeg sidder her
prøver at følge med
holde mig vågen
for ikke at dø af kedsomhed

jeg bestiller den næste øl
du har stadig gang i danskvand
og jeg drikker videre
mens du holder gang
i snakken

du fortæller
om jeres sommerhus
det lige ud til vandet
om hvordan alt går godt
på trods af strejke

og nedskæringer

og jeg sidder her
kæmper tappert igennem
en ensidig samtale
der er helt utrolig kedelig
men livet går videre

-

jeg prøver at tage ordet
skønt de mange fadøl
med overmod sker det
jeg ser ind i dine øjne
og siger:
skulle vi ikke tage hjem til mig
som vi gjorde det
dengang vi var unge?
vi havde det da ret fedt
hver gang vi gik i seng sammen

men du rejser dig op
jeg var gået for vidt
du er jo gift og har børn
og er faktisk lykkelig

og jeg sidder bare
en torsdag eftermiddag
og drikker mig stiv
og jeg burde få mig et liv

og en familie for ikke
hvis jeg da ikke ønsker
at dø alene i en taberillusion
af forlænget teenage-tilværelse

Og livet går videre
åbenbart for andre
end mig

Et Parforhold i Årstider

Del I: Forår

vi mødte hinanden den dag
da verden var ny og ung
og første spir stod grønt
og fuglenes sang ledsagede os
ned langs boulevarden

du tog din hånd om min
og vi bekræftede
at det skulle være os
med det blideste kys
på vores læber -

Del II: Sommer

varmen omfavnede os
da vores nøgne kroppe
smeltede sammen til én
og regnvejrsdage var et fjernt minde
og kærligheden stod i fuld flor

dette var de dage
hvor solen stod højest over os
mens vores elskov ledsagede os
gennem de lyse nætter -

Del III: Efterår

dog anede vi ikke
at de grå skyer ventede
derude et sted i horisonten
og regnvejrsdage blev talrige
og varmen var forsvundet

som blomsternes blade
falmede kærligheden
også da mørket faldt på
og tordenskyer raserede
over vores livs kærlighed -

Del IV: Vinter

jeg mindes, jeg længes
efter forårets og sommerens varme glød
mens jeg skutter mig mod kuldens favntag
det sidste blad er for længst faldet

og alt det vi engang var
ligger død og begravet
under den kolde, våde jord
som bærer sneens ligklæde -

dog bærer jeg stadig håbet
for at vinteren må vige
ved næste forår -

Sidste Gang

det bliver den sidste gang
jeg har denne ukendte følelse
indtil jeg igen står
på dybt vand

det bliver den sidste gang
du vil være svigtet
indtil den næste ulv
står på lur i græsset
med udsigt til fåret

det bliver den sidste gang
alarmklokkerne ringer
til vi står over for
den næste pandemi
inflation
krig
og energikrise

det bliver den sidste gang
jeg drikker sorgerne væk
indtil jeg har været nede
i Rema 1000
for at hente
mere øl

det bliver den sidste gang
jeg tænder en cigaret
til du ser mine hænder ryste

og jeg higer røg og aske
det bliver sidste gang
jeg når at dumme mig
indtil jeg får atter
en fix idé

det bliver den sidste gang
vi to ser hinanden
til vi mødes ved et rent tilfælde
midt i gadens mylder og travlhed
hvor det eneste ord vi kan fatte
er et beskedent "hej"

det bliver den sidste gang
sidste gang kommer op
til vi tager den samme
gamle sang
endnu engang -

Mikkel Grøn

Træt som en svane

Svanerne er nær duggen i græsset
deres sved er understyrende vikings tårer
appelsinerne fletter årenes gry
det er her det sner på ny
under en opslået si på ny
gul stiger solsorten hen over skovens rene
luft der bærer musvitter i orkideers
marker der spirer medvind
bestøver nattevindens sagte forsigtige
tømmeret flækkes til en skovbog
kæreste veninde kys taler alle sprog
læberne fryser på midterste klitrose
der gror ud af sit elfenbens hule
sætter en nælde på et blad med kloning
kopierer universet på flipsiden
af en sommerfugle vinge der blafrer
siderne vendt igen som
en bogstavsvifte imellem fingrene
på fem bogstaver der snurrer
som en snestorm imellem love qvindens tørrer
juice presset til vin til vand på Mars
for ikke at tale om chokolade kysser jeg
månens bagside imellem taburetterne
jeg kan sidde pænt imellem alle sofaer
jeg civiliserer mine te skeer
men om natten siger jeg dig
sover jeg med fingrene flettet
stiger ind i fantasien og hejser
de rejste øreres dressur igennem
svingende netop i vinden
lige ridder i natten som

En af dem der red med fane

Mikkel Grøn

VIRENQUE

Den lille bjergmajestøt
det franske håb med den glatte frisure
han friserede bjergænderne
med sin hjulende bjergklipprt
med foldet hyldest som håb om endnu en sejer
med champagne på køl når han var champignon
Virenque den lille dreng i klassen
med det store mandshjerte
Virenque den unge smukke drenge
kvindernes kindkyssende favorit
med det frække smil på læben
aldrig alene Cult og cola zero
og dog i bjergene var han en ener en udfordrer
med et fransk håb om kærlighed
og dog altid det franske håb om klasse
i en klasse for sig
den lille bjergbestiger Virenque
i sneklædte bjergtoppe
med en prikket trøje
som en hyldende rustning af håb om sejer
Virenque som mangt et kvindehjerte
sukkede efterhånden som bedårer
Virenque den store charmør
med det store hjerte til løbets tinder
det franske håb om prikket trøje
Virenque en forløsende danser
imellem høje bjergende
på en line spændt ud
mellem det ene kindkys og det andet
Virenque den lille bjergbestiger

Mikkel Grøn

på metalhesten der stejlede
den lille der blev en stor dreng
Virenque en prins på den franske trone
med hjertet fuldt af håb
om den trøje over hovedet
på jagt i bjergene med tandhjul
en tandlæges drøm om at kysse
med det frække smilende
virenque en prins blandt konger
en helikopter suste over ham
for at få en duft af hans stjernestøv
Virenque den lille bjergbestiger
med lige præsis mandshjerte nok
til at vriste sig fri i bjergenes
på vej mod en sejrstinde Virenque det franske håb
på vej til toppen af bjergene
Den ene mand blandt dunkende pigehjerter

Daniel Mantel

'Kraner er også en slags mennesker'

Daniel Mantel

Kraner er også en slags mennesker.

Kranerne rundt om i de større byer mødes ofte og hænger ud. Når de har rystet deres småkravl af sig, de latterlige arbejdsmyrer med for få ben og for store tanker om dem selv. Kranerne kan lige netop opfange deres piben om at være 'kranfører' og andet megalomant. Som om de styrer noget som helst, fra deres lille indeklemte kube i kranernes armhule eller hvor den slags kryb holder til.
Men de bilder sig ind at få fri, og piler så ned ad stiger og gemmer sig væk i deres sære sammenklumpninger, hvor de nærmest er som én organisme, lidt som maddiker der slynger sig om hinanden. Ikke som kranerne, der nyder at ha' luft omkring sig, rigeligt til store svingende armbevægelser og knejsen stolt helt op i skyerne. Så de sammen danner et perspektiv af noget opadstræbende mod hinanden lænende, der mødes et sted længere oppe end et øje kan se.
Når de så står på et gadehjørne eller rettere samles til et hjørne af en bydel, starter deres sludren som regel om netop deres smådyrs daglige dumheder. De kan more sig igen og igen

over hvor indbildsk sådan et bille-agtigt væsen kan være. Med radio og telefon og signaler styrer de hele verden, og ihvertfald en byggeplads, og hvis de ikke bliver hørt, ja så går alt i stå. Udviklingen, væksten. Tænk at de tror på det… Kranerne rasler og ryster metallisk af latter, og må hive op i stålwirer og trosser. Men det er jo ikke kun sjov og ballade, og selvom de har fri snakker de også fag og arbejde og meningen med det. Kranerne har forlængst organiseret sig i et verdensomspændende netværk, og har planer både for dem selv og for alt og lidt til; vækst iberegnet. De mødes nogle gange mere diskret, hvis deres snak er af betydning for fremtiden, udvikling og netop vækst. De er jo i den grad selve billedet på at det hele drejer sig om at bygge, at bygge mere, højere, bredere, dybere, tungere, tættere… De kan det hele. Kraner forstår at sno sig i mange små skarpe rette vinkler. Når de skal diskutere strategisk, planer for dem selv og deres småkravl, mødes de gerne afsides steder hvor de ikke bliver set eller hørt. Hviskende bag høje bjerge, eller vandret foldet sammen i de dybeste kløfter. Store beslutninger tages.

Som alle andre føler kraner sig overset. De synes ikke at de bliver værdsat nok, de stræber højere end den plads de har i verdens orden. En orden de jo i den grad er med til at holde ved lige, helt bogstaveligt. De river ned for at rette op, de skærer igennem med store linjer, de føjer lag på lag af tungtvejende elementer, de skaber vores verdens horisont. Og lægger fundamentet under alt der skal vokse, de er vores verdens vogtere over geometri og garanter for at linjer mødes.
Derfor synes de at de har lov til at kræve mere. Uden at de indbildske småskravl overhovedet fatter det, tegner de fremtiden. Og er handlekraftige nok til at den bliver virkelighed. De bygger i afsides områder hvor de små sjældent tør komme, mystiske fabrikker. Fremtiden er der inde.
Kraner er ikke som sådan specielt konspiratoriske eller mod den bestående verden. De kan bare se så meget længere end noget andet, og kan se potentiale for vækst og udvikling hvor ingen andre har fantasi eller overblik til at se andet end lavmål og områder der ikke kan udnyttes. Det får kraner til at fnyse, sådan en gang kalorietomme svæklinge for hvem nok er

nok! Nok er aldrig nok! Nok er altid for lidt, og mere end nok får kranernes metal til at flekse og bøje sig i iver efter at begrave nok i vældige monumenter over de stolteste kraners bidrag til en svulmende verden. Hvor alt andet end udvikling og vækst er apokalyptiske mareridt. Hvis ikke kranerne fægtede så iltert med deres arme, ville stilstand og nøjsomhed krybe ind som selvtilfredse undergravende borebiller, og den konstante strålende ekspansion, næsten eksplosion, krakelere i kanterne og falde sammen indad. Og hvor kranerne så stivner i et sving, ja der står verden ikke længere. Helt bogstaveligt. Ligger for kranens fødder som brokker og byggeaffald. Men verden kan være rolig. Det går kranernes vej, de jævner selv vejen for dem selv, kranerne er vores allierede i stræben mod mere.
Vi, de små betydningsløse og skrøbelige, kan med sindsro uddanne flere kranførere. Kranerne er for længst begyndt at bygge sig selv, og fra flere gigantiske anlæg verden over, kommer de majestætisk skridende frem over horisonten. Altid med kurs mod et sted der kan udvikles, hvor et lag af vækst kan føjes på. Kranerne

regner med at kloden er totalt indkapslet i udvikling om få år.
Så bliver det spændende. De kraner der laver sig selv, skal begynde at lave kraner der har kraner. Kraner der kun har til opgave at styre kraner. For at nå højt nok. Kranerne vil få nye akrobatiske evner og vil kunne stable sig ovenpå hinanden. De vil blive imponerende! Svimlende, kraner på kraner på kraner, der forsvinder op i himlen. For dér at lægge et helt nyt fundament. Det bliver ikke nemt, men for udvikling og vækst står intet i vejen. Og med modige og stadig større kraner, bliver det næsten en leg. Hvor ville verden være uden kraner? Vi skylder dem alt.
Vi giver dem mere end det. Alt er også selv i vækst, og udvikler sig til både mere af alt og mest af alt. Kranerne fejer det op og kurven stejler eksponentielt op i himlen. Snart når vi månen, og så… Er vi på vej videre. Med uanede mængder af vækst som drivkraft, fuld fart mod overudvikling! Vi rider på kraner til universets kant. Og begynder at bygge.

Daniel Mantel, født 1961.

Altså, hvad der gør mig glad, er enten de almindeligt kendte banaliteter, eller så personligt / privat at det ikke rager andre.
Det samme gælder mht hvad der inspirerer mig.
Fx den sædvanlige smukke solopgang eller ned-ditto, nogle pipfugle der gør det de gør for at gøre os glade, nogle pæne blomster, noget kønt, noget sjovt, mennesker… Al den slags vi alle kender.

Men det er heller ikke sundt at vide alt. Eller bare for meget.

Min tekst handler om hvordan vi interagerer; hvordan vi er sammen når vi er sammen. Både i det små og på større planer. Og så er sådan en stor byggeplads med mange høje kraner bare et imponerende syn.

ALAIN DAUSSIN – LE LIT

Bjarne Kim Pedersen

UKRAINSK LYRIK SET FRA NORDFYN

Hvordan har krigen påvirket ukrainsk lyrik?

Den første svar vil nok overraske en del danskere.
Krigen har påvirket ukrainsk lyrik siden 2014.
Værdighedsrevolutionen fra slut november til nedskydningen af over 100 demonstranter i slutningen af februar og den flygtende præsident Janukovitj satte allerede sine dybe spor i ny ukrainsk lyrik.

MOR JEG ER NU EN EKSTREMIST
af Olga Perekhrest,

Hej mor, jeg er en ekstremist
klædt i gul-blåt flag
jeg har spærret broerne med kæder til at låse
jeg var med på bilturen til Mezhyhirya-residensen
Du ved mor, jeg er - en ekstremist
synger: "heltemod er ikke udryddet endnu"
jeg tror på helte,
jeg er hærget af nattetimers debatter
med ultra-højre og venstreorienterede.
Mor, jeg er nu en ekstremist
vores slogans - barske og hårde
vores hjelme, masker og tørklæder
alt dette kan være årsagen
jeg kan blive sendt 10 år i fængsel
væk fra hjemmet, på stand by
jeg vil ikke komme ind fra kulden
Systemet har særlige evner
til at brække vores pigge og ribben
så i dag er vores største mål
at redde vennerne fra den magt, der dræber
hvilken mening er der i at være tavse
jeg har intet at tabe, i det mindste.
Så mor - nu er jeg EN EKSTREMIST

Digtet oversatte jeg i 2014 og det er med i 'Min Maidan Affære'.
Efter den 24. februar er der sket en mærkbar forandring i sproget.
Det, der udtales som 'g' i russisk, er blevet til et 'h' i ukrainsk. Det

har den praktiske betydning at digterens navn nu er Olha.
Jeg skrev et twitdigt om sproget i forbindelse med Kyiv, og det kom med i min KrigsDigtDagbog i en lidt længere version.

KYIV ÅRETS DANSKE ORD

Årets danske ord
er blevet kåret
Kyiv

KYIV IKKE KIEV
respekt for sproget
Ukrainsk Kyiv, ikke
besættelsessprog

Tak til juryen
og dansk sprognævn
Tak for I kunne
korrigere Adrian Hughes
han ved meget om kultur
men ikke noget
om Ukraine
eller Kyiv
selv om det burde
være vigtigt lige nu.
Hvis Rusland stopper invasionen
er der ikke mere krig
hvis Ukraine stopper
med at kæmpe
er der ikke mere Ukraine
og Adrian
hvis Zwastika ideologien
vinder

så er det ikke kun
ukrainerne der taber,
Putinrusserne hader vores
liberale syn på verden.
Kig lige på
hvad man må
og hvad man ikke må
i Rusland,
derfor er det vigtigt
også for dig
at vide
hvordan Kyiv staves.

Jeg kan så tilføje at sprognævnet både godkender Kyiv og Kyjiv som stavemåde for den ukrainske hovedstad.
For at afslutte min egen del. Så startede jeg den 24. februar med KrigsDigtDagbogen, et vanvittigt projekt. Men lidt det samme jeg gjorde omkring årtusindeskiftet omkring den 2. tjetjenske krig. Det blev i første omgang til en Art performance med en stor model af en russisk kamphelikopter, og jeg fik lov til at bruge den hollandske fotograf Eddy van Wessels billeder fra Tjetjenien. Eddy er en hollandsk version af Jan Grarup. Søg på begges navne og find deres fotoserier fra Ukraine.
En herboende ukrainer Viktor Omkvist overværede forestillingen og tilbød at oversætte til russisk, så russerne også kunne få gavn af mine digte. Aktindsigt udkom i 2002 i en dansk/russisk udgave. Den blev i 2005 givet til Anna Politkovskaja da hun var i Danmark for at modtage en fredspris.
Tilbage til den ukrainske lyrik.
Words for war udkom i 2017, her er 2/3 skrevet på ukrainsk og 1/3 skrevet på russisk.

Et helt aktuelt digt skrevet af Dmytro Lazutkin.

SKOLE
En sønderbombet skole
en triumf fort russiske våben
i det mindste var eleverne evakueret
før beskydningen begyndte.

Ellers
ville ingen have overlevet
i geografilokalet
et verdenskort revet i stykker
hænger ned i dele
lærebøger hjælpeløst
smidt på gulvet
oldtidens litteratur med slyngede søjler
moderne historier med iturevne hjerter

Søg på nettet hos bl.a. https://chytomo.com det meste findes på engelsk. Et par navne: Serhiy Zhadan er oversat til dansk, Halyna Kruk. Men den ukrainske lyrikscene er lige så mangfoldig som den danske, og lige så svært tilgængelig, hvis man ikke kan sproget. I 2017 deltog jeg i Lyrikfestival i Kyiv. Man kan også roligt gå tilbage i historien og finde Vasyl Stus og ikke mindst Taras Shevchenko.

Jeg vil afslutte denne lille beretning om Ukrainsk lyrik med et oversat digt af den ukrainske digter og journalist Vasyl Symonenka født 1935. Vasyl var en del af den ukrainske bevægelse som digtede og skrev artikler på ukrainsk og derfor blev forfulgt. Han døde 13 December 1963 efter han var blevet overfaldet af en sovjetisk politienhed på Smila banegård og døde af ødelagte nyrer.

Digtet er også en sang, der lige nu har fået en renæssance

Ved du, at du er et menneske ?
Ved du det eller ej?
Dit smil er kun dit
Din smerte er kun din
Dine øjne er kun dine.

I morgen er du her ikke mere
I morgen i dette velsignede land
Andre vil løbe og grine,
Andre vil føle og elske -
Gode mennesker og dårlige, min ven

Bjarne Kim Pedersen

I dag er hele verden for dig
Søer, lunde, enge.
Skynd dig at leve,
Skynd dig at elske -
Lev, sov ikke fra det

Fordi du på denne jord er et menneske,
uanset om du vil det eller ej -
Dit smil er helt specielt for dig
Din smerte er helt speciel for dig
Dine øjne har ingen andre mennesker.

Vasyl Symonenko

https://www.youtube.com/watch?v=qjxtxUSpdoA
i denne youtube version er min oversættelse sat ind som undertekst.

Billedet er fra Poesifestival i 2017 Kyiv. Ukrainske digtere drikker mere vodka end danskere. Vi kunne ikke følge med og tog på en georgisk restaurant efter nogle timer.

joie

(???)
Jeg følger takten på flammen
Og varmes af musikken
Tvinger mine fingre over skærmen
Jeg har for meget at tænke
Og for lidt at sige

Til ham
Til dig

Verden omkring mig forandrer sig
For han kommer ikke tilbage
Og du kommer ikke forbi

Jeg er itu

Og har skåret mig på hver en stump
For han skulle være min eneste ene
Og du skulle være eneste seneste

Jeg er alene

I min seng om natten
Ved middagsbordet
På indkøb

Jeg savner opmærksomheden
kærligheden

Jeg savner slet ikke jer
Jeg vred
Fordi jeg er udkørt
Og træt af at leve i

, Hvad nu hvis ‘

Sofie Kjær

Følelser er ikke ægte, de
føles bare rigtig ægte
Og jeg er bange for
at du ligger i en andens seng
og får hende til at råbe på Gud
Det er åndssvagt
for du tilhører ikke mig
Men jeg har ambassade i dit hjerte

Så i morgen når du vågner

og indser
at du er faret vild

Kan du stadig finde tilbage
til hvad der tilhører dig

Sofie Kjær

Kvinden i mit liv

Du har klippet mig af din krop
Afstødt mig
Der var nemlig engang hvor du og jeg
Var samme person
Vi var ikke gode til at være gode ved os
Jeg var en spændende oplevelse
Du hurtigt mistede interessen for
Overladt til den
Større mening

Du har skabt et levende bevis
På at samfundet ikke fungerer
Min mistrivsel kan ses
på mine arme og ben
Jeg er beviset på din eksistens
Vores fire vægge holder på
og omfavner den rendesten du kalder
hjem ,
Ligeså fint og funktionelle på ydersiden
Ligeså råddent og grimt er det
på indersiden
Selv når hun stoppede med at skrige
Skriger det stadig

For mine øre
Fra dine vægge
Fra dit blik
Og din opførsel

Du gjorde mig gadeløs
Og skændtes med mine alternativer
Du må være en anden slags psykopat
Gør det mig til dig?
Eller bare psykopat?

Du byggede mit fundament
på rådden grund
Du traumatiserede mig
Og formået at re-aktiverer mig
Var det svært for dig at jeg skar ud
At jeg skar mig
Var det så svært at spørger ind til mig
Og holde om mig
Var det SÅ FUCKING SVÆRT
At tale med mig?
Fordi du ikke kan håndtere mig
Uden at skrige
Du har aldrig været god ved dig
Endnu værre ved mig
Jeg er beviset på din eksistens
Min mistrivsel er
indgraveret i mine arme og ben
Jeg er et levende bevis på at
samfundet ikke fungerer
Mit rådne fundament

brygget af kvinden i mit liv

Grafik af Sofie Kjær

Sofie Kjær

Så er vi ikke længere dem vi skulle forestille at være da vi var

Sofia Morales-Arel

Jeg elsker dig…

Jeg elsker dig ikke…
Du elsker mig…
Du elsker mig ikke…

Jeg har siddet sådan her i evigheder og pint livet ud af de små stakkels blomster.

Jeg bliver ved selv når de skriger at jeg skal stoppe.

Men du elsker mig jo ikke, eller gør du, på den ene side ville der ikke være nogen grund til at skamfere de ellers så smukke blomster hvis du elskede mig et hundrede procent.

Men på den anden side ville jeg ikke være i tvivl hvis du ikke gjorde.

Du lærte mig i starten at naturen har svaret på alt, men nu har jeg tømt flere blomster marker end jeg kan tælle og det jeg har lært er

Du elsker mig…
Men du elsker mig ikke alligevel…

For du er jo en spade der ikke er i stand til at elske
eller måske er du hvis det er den rigtige person,

Sofia Morales-Arel

er jeg den rigtige person… kan man være den forkerte person.

Alle blomster kommer med forskellige svar
Nogen siger

At jeg elsker dig, men du elsker ikke mig

Andre siger at der ikke er nogen af os der elsker hinanden og beder til at jeg snart stopper med at myrde flere af deres familie medlemmer for de har altså ikke penge til så mange gravsten.

Det ville jo egentlig også være tragisk hvis den smukke mark endte som en stor bunke sten.

Den tredje siger at vi bare skal indse vi er perfekte for hinanden.
De har alle hver deres mening, så er det sgu da heller ikke let

Jeg husker den første gang du tog mig med ud at se på blomsterne, jeg vidste at du måtte kunne lide mig meget for det var dit safe space du tog mig med til, men så snart vi var der, blev jeg i tvivl, du ænsede mig ikke hele tiden vi var der, jeg tror det var der det gik op for mig at du elsker blomsterne mere end mig.

Men nu er jeg ved den sidste Mark.
den der er din,
den du elsker mere end mig, du er selv
uden om det,

Sofia Morales-Arel

hvis du bare viste tydeligt at du elsker mig,
ville jeg ikke side og rive i din elskede marks fødder.

Jeg sidder og forestiller mig dit skrig når du ser marken, måske
når den ikke eksistere længere har du tid til at elske mig.

Jeg er nået til den sidste blomst og jeg gør mig ekstra umage, med
at flå bladene af den,
den hyler nok lidt i vindens susen,
men jeg er ligeglad,
for jeg har hylet lige så mange gange over dig.

Jeg er nået til de sidste fire blade
og her må konklusionen være at…

Jeg elsker dig…
Jeg elsker dig ikke…
Du elsker mig…
Du elsker mig ikke…
Så du elsker mig ikke… Fandens…

Sofia Morales-Arel

Den kemiske forbindelse

Enten er vi to elektroner der ikke skal forbindes, eller så er vi to grundstoffer som mangler hinanden til en kovalent forbindelse, for at opfylde dubletreglen, men de hænger stadig ikke sammen…

For jeg kan åbenbart gøre dig så sur at du ryger i en kategori rødvin med prop på ph-skalaen, selv når jeg nærmest ikke eksisterer

Men det er altså ikke kun mig det er også dig, du skubber så meget til mine elektroner at de løber en tur ud i den yderste skal og løber tilbage igen, det resultere i at min flamme bliver helt violet af energi

Vi er som to magneter men i stedet for at du er Nordpolen og jeg er Sydpolen, er vi begge syd der skubber enderne væk fra hinanden

Og hvis vi blev målt med et multimeter, ville vi springe det med alt det volt vi generere i vores anger

Vi æder hinanden op inde fra præcis ligesom syrer der æder alt det kommer i nærheden af fra top til bund

Sofia Morales-Arel

Vi er som tyngdekraften vi er tiltrukket af hinanden, selvom vi skubber hinanden væk. men vores stoffer vil bare ikke blandes til ioner, lige meget hvor meget jeg ville ønske de kunne

Vi har kemien, vi har fysikken, så jeg forstår ikke hvordan vi nærmest danner en supernova når vi er i samme rum

Måske skal vi bare afkræfte at vi passer sammen
og bekræfte at vi ikke gør.

Sofia Morales-Arel fortæller

Jeg er født i 2008.

Jeg elsker at lytte musik og læse når jeg er alene, det er også rigtig ofte det der inspirere mig til at skrive.

Det første digt "jeg elsker dig…" var bare en dag hvor jeg begyndte at skrive, det var originalt et superkort digt, men så var jeg til skrivegejst og jeg skulle bruge noget som jeg kunne arbejde videre på, og det blev så den tekst.

Digt nummer 2 "Den kemiske forbindelse" blev lavet til en skrivgejst aften, hvor vi sad og snakkede om at holde et tema med sammenligninger gennem en fuld tekst. I forbindelse med det snakkede vi om fysik/kemi lærere, og pludselig, kørte det bare med kemiske sammenligninger i et kærlighedsforhold.

Jeg tror måske Frida Kahlo og Salvador Dalí er mine forbilleder, fordi jeg godt kan lide surrealisme og det inspirerer også meget mine digte.

Nicoline Christensen

Brænder du også?

Er din inderside til udnyttelse for andre?
Vandrer du også langs tankestømme
Fordi nogen gjorde dig bange for at drømme?
Indrømme at noget er gået i stykker omkring dig
Kringler ordene så de passer
Ind i andres forventninger
Venter på at noget falder på plads
Men du falder bare
Falder
Falder
Over ordene
Tag dig sammen
Hvorfor skal det være så svært alt sammen
Hvorfor græder du?
Spørger de
Hvorfor gør det så ondt at leve?
Spørger jeg
Hvilken tidsalder har I efterladt os?
Spørger en grædende generation
Intervention
Venter vi på
Mens vi brænder
Til udnyttelse for andre

CHRISTIANSHAVN

Orbit Souls

satiresektion

v/satireredaktør

Mean Mister Mustard, III

Historisk

Det er korrekt, at satireredaktør Mean Mister Mustard, III, og hans familie ikke nævnes meget i de historiske optegnelser, men de nævnes dog.

Således blev hans bedstefar - og dermed slægten - gjort verdensberømt af The Beatles i 1969 i sangen, der bar hans navn. Slægten menes at stamme fra Irland, da sangen jo ellers nok var blevet banned af BBC.

Mean Mister Mustard sleeps in the park
Shaves in the dark trying to save paper
Sleeps in a hole in the road
Saving up to buy some clothes
Keeps a ten-bob note up his nose
Such a mean old man
Such a mean old man

His sister Pam works in a shop
She never stops, she's a go-getter
Takes him out to look at the queen
Only place that he's ever been
Always shouts out something obscene
Such a dirty old man
Dirty old man

'Mean Mister Mustard',
Lennon/McCartney, 1969

Dengang jeg var kærester med Mrs. Always Right

v/ S.P. Madsen, frigjort mand

Mr. Right og Mrs. Always Right

I dag er jeg lykkeligt gift med fruen
og hun hedder ikke Mrs. Always Right kun
engang imellem men sådan er det jo med
kvinder og det er jo godt nok.

Men tilbage i 2013 var det anderledes..
Min kæreste hed Mrs. Always Right
for det havde hendes forældre besluttet
da de lagde jernbanesporene
i hendes liv

Mrs. Always Right var livredder
og hun sad på kanten
af svømmebassinet
da vi mødtes
til naturistsvømning i Gellerup-badet

Og Mrs. Always Right ledte efter
Mr.Right og vi kunne lide at snakke
og hun kunne lide hvad hun så

Så vi mødtes på en café
og hun var glad for
at møde en mand
som måske kunne blive far
til hendes børn

For når en kvinde jo nærmer sig
en voksen kvindes alder
og når hun jo ikke har børn
så er hun jo ikke en rigtig kvinde
For sådan gør man sådan
og når en rigtig kvinde har fundet

sig en rigtig mand
på over 35
og god røv
og skægstubbe
og gorillabryst
så skal hun bygge en lille kasse til sin Mr. Right så Mr. Right
og Mrs. Always Right
kan leve til deres dages ende!

Mrs. Always Right kendte så absolut sit værd og havde en mødrende arv som var blevet sagt af alle svigermødre de sidste 7 generationer:

Hun er dyr i drift og der er ingen returret !

Og hun regnede med
at når nu hun havde mødt sin Mr. Right
så ville han glad hoppe ind i den lille kasse

For Mr. Right med den gode røv
og skægstubbene
og gorillabrystet
og over 35
- ja, han har jo brug for Mrs. Always Right
så han kan gå den rette vej i livet

Og når han så tager telefonen
og der er opstået en nødsituation
på arbejdspladsen
og hans nøgne madam ligger ved siden af
- ja, så vil han vide at han ikke kan undvære
at ligge tæt ind til hende
og så vil han selvfølgelig sige
at han har en pligt til
at være hos sin madam

for Mr. Right og Mrs. Always Right
har brug for al den tid de kan få i kassen fra Jem og Fix

Og Mr. Right vil pænt fortælle børnene
om vigtigheden af at slå toiletbrættet ned
for Mor har brug for stabile rammer i Hjemmet
så Mor kan være Alt for Alle
og ikke føler at hun er helt ude at skide
men pænt er Mrs. Always Right der passer sine pligter
til familiens bedste

Hver eneste dag !

Og derfor står hun og smørrer mandens og børnenes madpakke som de
selvfølgelig husker

Hver morgen!

Og hver søndag når Mrs. Always Right har været ude på
det pænt nedbankede toiletbræt
så vil hun give besked til Mr. Right om
at nu er det tid til
fem minutters morgensex og når så han
har aftjent morgenens værnepligt så vil hun vække børnene

Og når børnene så har fået med tættekammen
og når de har fået søndagstøjet på
så vil Mr. Right få jakkesættet på
og når han så har fået jakkesættet på

så vil Mrs. Always Right finde dagens slips
og når hun så har fundet dagens slips
så vil hun sikre sig at kraverne sidder ordentligt
og når så tøjet sidder ordentligt
på hele familien

Og der på forreste række vil Mrs. Always Right sidde i midten
hvor hun pænt sørger for
at alle sidder pænt og at ingen tygger tyggegummi
for sådan gør man sådan... ja, man gør så.

Og når vi så sidder der - igen!
Så vil Mor, Mrs. Always Right,
tænke på sit køkken
og på at der ikke er købt ordentligt ind
men det var jo farmands skyld
fordi farmand havde jo stillet sine sko 10 centimeter
ude i entréen og det var jo lige det der
havde tændt hendes rengøringsiver
fordi det var jo nødvendigt

Og når far og mor og børn og vovsen - nåhr, nej -
så sidder til kirkekaffen
så vil farmand løsne mit slips
og det vil mor ikke bryde sig om
og når familien så kommer hjem
så bliver børnene sendt ud at lege
for så kan Far og Mor skændes
og få deres make-up knald
hvor det siger 1 og 2 og 3 og 44 og...
SVUP!

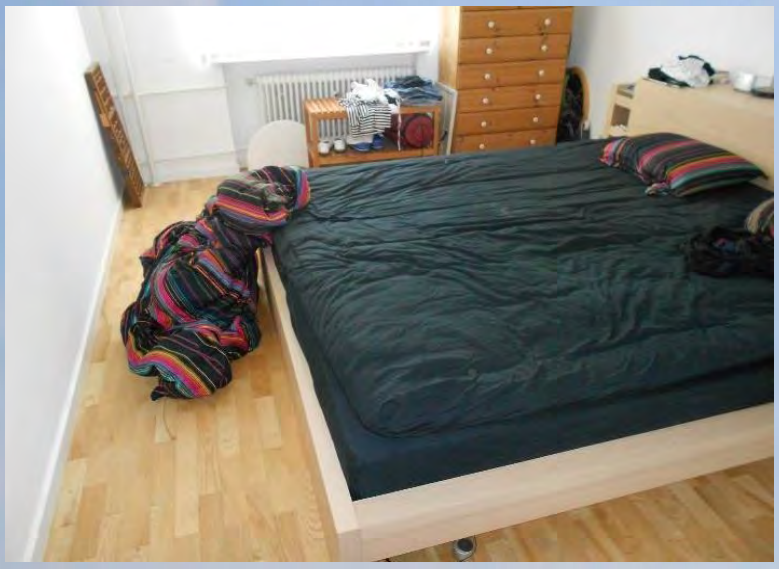
Hver søndag!

For det er jo, søndagen, og den er dagen hvor man
lader op til at være hr. og fru Danmark
der passer sig selv
og taler om at araberne ude i Gellerup er nogle gorillaer
og bander over at man ikke kan køre dem ned

inden man så bander over noget andet
og når man så har bandet over det
så passer man sin kolonihave ned mod jernbanen

OG alle i familien får noget ved bordet
- ja, sagt med en statsministers vise og kloge ord i Folketinget: "Det er det, vi har valgt, og det fører selvfølgelig til at, dem, der tjener mere og afleverer meget og nu afleverer lidt mindre, ja, de afleverer så mere mindre end dem, der tjener lidt mindre og afleverer mindre, men altså så afleverer mindre mindre."

Ser du, jeg havde engang en kæreste
der hed Mrs. Always Right
- men jeg vågnede i tide.

Jette er ikke for amatører

v/ P. Hansen, svigersøn

Jette er ikke for amatører

Det siger jeg dig – Jette fra Hans Knudsens Plads på Østerbro, hun er ikke for amatører!

Hendes skarpe blik og strittende pegefinger er som et Patriot- missil, der overvinder enhver fare. Eliminerer enhver fjende. Intet som helst våben, der dannes mod Jette, vil nogensinde kunne overvinde hende.

Normalt er Jette en meget tilforladelig dame, der serverer brød som i høj grad ligner kul! Det er faktisk en lokal specialitet, som hun opfandt når hun tog en pause fra børneflokken som hun passede for at gå ned og købe den nye plade inden hun skulle til jazzaften. Ikke noget særligt og ikke noget, hun ønsker nogen berømmelse for. Jette er meget beskeden.

Jette kan med den roligste stemme i verden fortælle sine børn og svigerbørn, at så sjove er de da heller ikke. Hun har lavet en skala,

som giver vittigheder karakterer, og hvis de griner ad en vittighed, der giver mindre end ’tg’, så kommer den blide, men myndige røst: ”Er du snart færdig ?”

Jette ser alt.

Og som hendes svigersøn må jeg for husfredens skyld tilføje, at så sjov er den her historie altså heller ikke!

Tillidsmandens lykkelige dag

v/ Anker Mogens Poul Svend Auken Jørgensen, Jr.

født Michael Bo Larsen, men har fået foretaget navneskifteoperation

Tillidsmandens triumf

Jeg ved det godt, min søn. Normalt ryger jeg ikke en stor cigar. Og normalt sidder jeg heller ikke her og ligner John Wayne. Derfor ved jeg godt, at jeg skylder dig en god forklaring på hvorfor jeg, en helt almindelig arbejdsmand, pludselig virker som en mand, der egenhændigt har renset prærien for indianere. Men som du ved, er jeg tillidsmand på mit arbejde, og i aften blev den rolle udvidet til et niveau, som jeg ikke havde forestillet mig. Jeg er jo normalt bare en helt almindelig 3F´er, der åbner sin bajer med Ekstra Bladet.

Godt så. Nu til sagen.

I aften, under min kommando, har mine kolleger og jeg hjulpet vores kollega i en svær situation, og så endda lige inden han rammer den alder, hvor med god samvittighed kan kalde sig Arne. På en arbejdsplads, hvor vi alle er 3F´ere, savner man indimellem lidt spænding - men det fik vi!

Et arvestykke fra kollegaens bedstefar, et talende bornholmerur, var af kollegaens kusine først blevet lovet til kollegaen og så ikke lovet alligevel, fordi fætteren pludselig ville have det. Det kunne vi ikke sidde overhørige - fællesskab, fællesskab, fællesskab...

Vi tog den ulykkelige sag i plenum, og ingen af os rystede på hænderne. Det var nu, vi skulle vise, hvad vi duede til, og vi knyttede næverne og var enige om, at det var én for alle og alle for én. Nej! Vi skulle ikke hjem til vore koner og deres fede numser – vi skulle videre! Og så råbte jeg: ”Hvad vil vi have?”, og alle råbte i kor: ”Sejr!”

Så vi sadlede vores heste, og i regn og rusk red vi ud til bornholmeruret i huset på marken tæt på Odder. Her var festen allerede i gang. Jeg kunne se, at manden i huset allerede havde åbnet sin første Master Brew og stod og skålede med bornholmeruret, der stod og så lidt mellemfornøjet ud, mens papegøjen henne i hjørnet råbte "du skal ikke genere mit bornholmerur!!!" Vi så på hinanden, og jeg sparkede døren ind, inden jeg affyrede syv varselsskud, der blandt andet dræbte papegøjen lige inden den skulle til endnu engang at komme med sit råb. Bornholmeruret vågnede pludseligt op til dåd og så helt fornøjet ud, og jeg gik hen til det og sagde ' hvis du skal med, så er det nu!'

Og bornholmeruret gik med rank ryg med os ud på pladsen og satte sig op på en af vores heste, og solen skinnede igen over det østlige Jyllands bakkede landskab, som aldrig havde været så smukt.

På hesten allerforrest sad bornholmeruret og sang

'I'm just a lonesome l.a. cowboy,
Hangin' out, hangin' on
To your window ledge, callin' your name
From midnight until dawn
I been smokin' dope, snortin' coke,
Tryin' to write a song
Forgettin' everything I know
'Til the next line comes along
Forgettin' everything I know
'Til the next line comes along'

Det er den største dag i mit liv og jeg siger det endnu engang, til dig, til Arne og til alle andre 3F´ere:

Fællesskab, fællesskab, fællesskab...

Politikeren skulle have været en stor kanon!

v/S. Pape Poulsen

Kære læsere, kære José, kære mor, kære os allesammen!

Denne dag er den sværeste i mit liv. Og samtidig den mest fantastiske. Den mest eventyrlige. En dag, som vil stå i historiebøgerne i al sin tragedie. José og jeg går fra hinanden, og nu er det jo overstået. Nu må jeg VIDERE!

Jeg føler efter dagen i dag en salig ro i hele min krop. Solen er på vej ned, og godt nok ser det ikke godt nok ud med at blive statsminister, men jeg bliver nu helt poetisk og inspireres til at skrive et digt:

'Når jeg sidder her i min stue
i lejligheden som min borgme$tertid har $kaffet mig så
er jeg glad for at leve
det går jo som en leg !

Jeg er ikke til at kue
og jeg er absolut heller ikke fej
for vi må om det gamle flag stå vagt
og tjene dronningen af hele vort sind
så som Boris Johnson så klogt har sagt:
'Vi er konservastive – long live the Gin!'

Hvis jeg skal nævne én ting, som lige nu irriterer mig, er det dog, at jeg konstant har en stemme i mit hoved, som umiskendeligt lyder som en eller anden gammel udenrigsminister, der sidder og gnækker og siger 'jeg skal lige holde op med at grine først!' VIL NOGEN VÆRE SÅ VENLIG AT SLUKKE FOR HAM UFFE!! Tak...

Nå, men tilbage til emnet. Fhv. Hans Engell og jeg tog i dag ind i Rigspolitiet, hvor vi lånte de blå blink inden vi kørte til Kronborg for at afhente en af stedets mange kanoner. Ja, det vil sige – de sidste fem kilometer før Kronborg var vi til hest i vores gamle ministeruniformer. Sådan skal det være!

Vi kørte ad Helsingør-motorvejen, og da vi nåede til Lyngby, kunne jeg godt se på Hans, at det ikke var så sjovt. Men vi valgte den idealistiske linie, og i stedet for at tage den negative vinkel, valgte vi at filosofere lidt om livet som en snoet vej fyldt med betonklodser.

Jeg spurgte Hans, om han nogle gange stadig tænker på at brage gennem en af dem når han kommer fra København – bare vise verden, hvem der er chefen. Han svarede, at det var han blevet for gammel til, og jeg forklarede Hans, at det stadig sker engang imellem, at jeg vælger at drøne igennem og smadre bommen ved udkørslen fra Christiansborg, men det var selvfølgelig primært inden jeg blev minister, det må jeg indrømme. Når jeg brager gennem de bomme og sikkerhedsfolkene som vi i partiet har aftalt med Folketingets formand rutinemæssigt sender regningen til partiet, mærker jeg at jeg er i live og i stand til at gøre en virkelig forskel for Gud, Konge og Fædrelandet. Det er bare kanon!

Denne dag har som sagt været den mest fantastiske i mit liv, for det er blevet bragt til min erkendelse, at ingen har godt af at blive sat i bås. Og alle kan springe ud via livets kringlede veje – gå fra bøsse til stor kanon og ende som tibetansk munk i Nirvana.

Men først vil jeg være en stor kanon. Det er det, jeg vil være. Jeg bliver alletiders store kanon!

Jeg vil være det flotte symbol på nationens historie, der poserer flot ved Kronborg for folk, der har det sådan. Jeg vil være den musikalske rekvisit når Tschaikovsky´s

1812-ouverture spiller i stuerne for folk, der har det sådan, og jeg vil være festsprederen og affyre 21 skud ved kongelige fødsler for folk, der har det sådan.

Jeg er træt af at være bøsse. Gider ikke mere, og nu er det befrielsens øjeblik!

I mit næste liv vil jeg være en stor kanon. Jeg bliver alle tiders store kanon. Endelig!

Long live the Gin! Jeg elsker jer alle sammen!

Orbit Soul takker S. Pape Poulsen for at have beæret os og læserne med dette eksklusive skriv. - Red.

Nu er det nok

Hailey sagde allerede i 2021, at hun ikke gider satire (tryk på linket for at høre de kloge ord...)

Byens Ord i Roskilde

Af Sean Ryan Bjerremand

Efter tre kvarters kørsel på motorvejen og 10 minutters roden rundt for at finde en parkeringsplads var vi godt fremme ved Litteraturfestivallen i Roskilde.

Her har en rigtig god ven af Orbit Soul, Rasmus Selch Thyrring, gennem et længere stykke tid arrangeret oplæsningsarrangementer ved navnet Byens Ord.

Det er min erfaring, at hver by har sin profil på oplæsninger. København har en meget bred og dynamisk skare af poeter, hvor nogle få nærmest er verdensklasse, i min hjemby Århus er der også en bred skare, men der er ikke den samme konkurrencementalitet og samme grad af privat initiativ som i København. Dog et realistisk approach til talentmassen, som har gode vilkår, og hvor der bliver dannet venskaber. Så er der Aalborg, hvor hele to foreninger er blevet opløst de seneste år, og hvor der er en tendens til spidse albuer – men hvor Ordkraft er en begivenhed med mange kendte navne. I Esbjerg er der slet ikke nogen kultur.

Arrangementet i Roskilde virkede på mig som et Copenhagen Light-arrangement – det vil sige: Ikke så mange deltagere, men de der var – ja, de sparkede røv. De kan noget.

Jeg tror, at det bedst beskrives ved at se de tre videoer fra arrangementet – blandt andet en samtale mellem mig og Rasmus Selch Thyrring.

Jeg tager gerne turen til Roskilde igen – hidsige trafikanter på motorvejen eller ej…

22-årige Amalie Amalie læser op

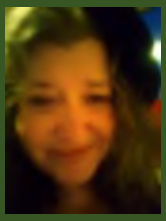

Oplæsning ved Hverdagspoeten aka Rasmus Selch Thyrring

Samtale mellem undertegnede – eller overtegnede, om man vil – og Rasmus Selch Thyrring.

Nete Krøll, f. 1967 – veteran i Orbit Soul – fortæller

For mig er det at skrive en indre nødvendighed, en passion, har skrevet siden 7 klasse, hvor jeg dykker ned i mit sind, mine sanser og får bearbejdet livets opture og nedture f.eks. mørke stunder i sindet eller kærlighedens smukke væren eller længslen efter tosomhed. H.C. Andersen har skrevet" at poesiens lampe er hjertet" . Det mener jeg også

og jeg bliver inspireret af mange ting Naturen, billedkunst, mennesker jeg har mødt, mennesker der er i mit liv, mine omgivelser. Bøger jeg har læst hvor jeg bliver blæst væk af deres iderigdom. Alle forfattere står oven på tidligere forfattere om de synes om dem eller laver en modreaktion. Jeg tager det meste ind i mit hjerte, sind og forsøger at ofte på en poetisk og smuk måde at beskrive verden, verden mangler

skønhed at fortabe sig i. f.eks. ved haiku. Men også barske ting som hårdkogt indlæggelse eller min ghettos hårde væren, bor i Brøndby strand planen , mord beton eller krimi . Fantasien er ens indre blomst man skal dyrke , bruge som et redskab til at finde nye emner og strofer. Det gode ved at være forfatter er man kan lære nyt og udvikle sit sprog i sine strofer hele livet.

Mine litterære forebilleder

Tove Ditlevsen første erindring af smuk poesi
Michael Strunge
Matsuo Basho
Federico Garcia Lorca
Pia Tafdrup
Sapro
Henrik Nordbrandt

Der er nok flere , man har jo læst en del i sit liv og det flytter sig hele tiden.

At skrive og være sammen med mine venner er mit livs eliksir. At glædes eller føle det smukke nærved der i. alle har brug for nære der bære dig igennem hårde tider og smiler og fester med dig når livet ånder godt. Også når en siger jeg har rørt dem med mine ord, så føler jeg en stor taknemmelighed

derved. Mine ord kommer ud i verden.

Mor

Digtet mor betyder uendeligt meget for mig, da hun var det varsomste og smukkeste og ydmyge menneske. Jeg prøver at give det videre til folk, på den bedste poetiske måde jeg kan. Ofte får jeg en tåre i øjnene når jeg læser det op.

Bøn

Dette digt stammer fra et digt jeg har skrevet til Ejner Nilsens billed ” Og i hans øjne så jeg døden”. Barsk billed og da jeg var færdig stod det som det sidste af digtet og tænkte det kunne stå for sig selv. Det er vel også det at den kærlighed man har med sig fra nogen der er gået bort lever i en og så oplever man den hos andre der så nu er i sit liv.

Længslens Nat

Det er skrevet på Langeland. Det er den følelse man ligger med ene i natten, længes efter en og selv om man mærker sine drifter, ville man ønske blot den ene person kunne være der og man kunne skænke det til ham.

De døde poeters klub

Af Sean Ryan Bjerremand

Lea Koch Adejuyigbe

Natten mellem 6. og 7. marts 2008 genlød den lille vestjyske by Bramming af et forfærdelig eksplosion. I løbet af få timer vidste det meste af Danmark, hvad der var sket. Byens pizzeria på Nørregade 4 var sprunget i luften. Desværre var det ikke det eneste, der var sket i bygningen, som var totalt raseret.

Over pizzeriaet var der beboelse i flere etager. På øverste etage boede en mand, som reddede sit liv ved at springe ud af vinduet. Anderledes gik det for underboen – 28-årige Lea Koch Adejuyigbe. Hendes desperate forsøg på at komme ud endte ved indgangsdøren, hvor hun blev kvalt af røgforgiftning.

De næste dage og uger var dødsbranden i Bramming den store mediebegivenhed.

Jeg kendte Lea godt, idet hun i to år havde været min chef på et call center i Esbjerg – en relation, der med tiden udviklede sig til et varmt venskab. Hun var på ingen måde, som chefer var flest. Således udtalte Kathleen O´Doherty, der efterfulgte hende somchef følgende til JydskeVestkysten:

– Det er et stort chok for mig, og jeg har nærmest ikke forstået det endnu. Hun var simpelthen et helt fantastisk menneske, virkelig sådan et menneske, som man aldrig møder igen. Hun havde virkelig karisma, og hun var total original.

Hvad mange ikke vidste er, at hun var en dygtig kunstner, der læste, malede og skrev. ”Jeg læser, maler og skriver – med andre ord: Jeg lever livet,” lød hendes beskrivelse af sig selv på digte.dk.

Digtene

Lea efterlod en mindre samling digte på poetbay.com. De kredser meget om livet og døden og om det, vi lægger ind i livet – netop for at skabe os selv en tilværelse, inden døden kommer til os alle. Digtene er skrevet i en ligefrem tone, der ikke pakker noget ind – man tvivler ikke på budskabet.

I det tidligst publicerede digt, ”To survive”, fokuserer Lea på de stemninger, som vi kan opleve og som kan skabe modsætninger :

”Sometimes it´s raining/ when it´s only dripping / Sometimes it´s snowing / when it´s hail”.

Lea skriver efterfølgende om at vi alle håber på et godt liv og stræber efter det gode, inden hun kommer frem til digtetskonklusion: ”Understand we are alike/Acknowledge we are different/Treat each other as equal/ And survive”

Lea havde som ung set mennesker dø af stofmisbrug. Hun beskriver stoffer i digtet ”Acid”. Stofferne er måske, i begyndelsen, ens bedste ven, men gradvist bliver de ens værste fjende. De perspektiver, som stofferne giver én, åbner

måske en hel verden af perspektiver, men de hjælper ikke til at nå ind i den virkelige verden. I afslutningen af digtet fornemmes et ikke-erkendt håb:

You're getting closer – hmmm/ you're getting closer – hmmm/. getting closer/********** You just don't know it - yet**********/

Dette harmonerer godt med et af Leas yndlingscitater: ”Du ser det, når du tror det”. Citatet skyldes forfatteren Wayne W. Dyer, som Lea til sin død fremhævede som en af hendes vigtigste inspirationskilder.

Lea så bestemt ikke på døden som en ven. Dette fornemmes tydeligt i digtet ”Death”.

“I am the Amazing Grace / I am here for you all / I call myself Jesus Christ/- But I'm coming from hell/ I'm coming from hell – yeah / I'm coming from hell / I'm coming alone/ - but I can break all your bones”

I digtet “Have it the way you want” filosoferer Lea over de kontraster, der er i livet:

”Everybody wants to go to heaven/ but nobody wants to die”

Temaet i digtet er tydeligt, at i livet styres vi af vore tanker – som kan manipulere med sindet. Løsningen på dette dilemma

er ifølge Lea enkel: “You have to get in control / then you can have it the way you want/- but you have to believe in all you can be/ but you have to believe in/. All you can be”.

Denne tro på livet og tro på, at alt nok skal blive godt, hvis man tror stærkt nok, ses i samlingens sidste digt, ”The Power”, og jeg citerer her de tre sidste linier.

’I don't know the power of you/Show me/I will let you.’

Drømmene

Lea havde boet i Irland som ung, og hun elskede den grønne ø. Senere var hun kommet tilbage til Danmark, og hun havde en drøm om at flytte tilbage til Irland. Imidlertid betød familien – ikke mindst hendes søstre og niecen Freja mere for hende, så drømmen blev sat på standby.

Hvad Lea ville have fået ud af livet, ved ingen. Hun ville have 43 år nu, hvor hun har været død i 15 år – mere end halvdelen af hendes alt for korte liv.

Lea Koch Mortensen Adejuyigbe: Født 14. Juli 1979. Død 7. marts 2008. Æret være hendes minde.

Hvem var Jopie ?

Jopie von Horn (1936-2022) fortæller selv. Denne livsberetning er baseret på tre livsberetninger, som jeg modtog fra Jopie von Horn inden hendes død og som posthumt er blevet skrevet sammen til én. Æret være hendes minde.

Jeg er født i København 1936.

Da min far var svensk, boede mine forældre i Malmø. Min mor tog kun til København for at føde mig. Det blev jeg nu ikke mere dansk af. Men opholdet i Sverige blev nu ikke af længere varighed. Min far var så vidt jeg har forstået ret glad for damer, så da jeg kun var otte måneder gammel tog min mor mig under armen og rejste hjem til sin mor i København.

Min far derimod, der hed Leopold von Horn, heraf mit mellemnavn, Leopoldsdotter, prøvede forgæves at få min mor tilbage - men uden held. Da det ikke lykkedes, tog han i stedet til intet mindre end LEOPOLDVILLE i Belgisk Congo - og blev der! I det mindste til revolutionen tvang alle hvide til at flygte hjem, hvor de kom fra.

Vi boede hos min mormor i otte år. Hun havde en kæmpe stor lejlighed ved Glyptoteket lige overfor museet. Museumsinspektøren boede lige nedenunder, og da min mormor havde massevis af palmer der efterhånden nåede op til loftet, foreslog horun ham at stille dem op på Glyptoteket under glaskuplen rundt om Vandmoderen. Det syntes han var en glimrende ide, og det var begyndelsen til PALMEHAVEN, der nu vokser helt op i glaskuplen.

Min mormor passede mig, da jeg var lille - fra et år, da min mor blev skilt fra min svenske far - til jeg kom i skole kun fem år gammel. Min mor var fransk korrespondent og fik job i Udenrigsministeriet. Det var ikke meget, jeg så til hende. Men min mormor var til gengæld en meget spændende dame, der gik meget op i at lære mig alt muligt.

Mormor elskede palmer, men da flere af dem var blevet så høje, at de ramte loftet, spurgte hun museumsinspektøren, om ikke det ville være en god idé, at plante dem ud i kæmpepotter ovre i det rum med den store glaskuppel, hvor VANDMODEREN har til huse. Det syntes han helt sikkert, og på den måde startede den store palmehave på Glyptoteket.
Når vi gik ture rundt i byen, lærte hun mig, hvad alle skulpturer hed. Det må have lydt sjovt, når jeg sad i en

sporvogn og pegede og navngav alle de skulpturer, vi kørte forbi. Hun var meget kunstkyndig og tog mig med op i den afdeling, hvor alle de smukke malerier hænger. Her fortalte hun historier om de enkelte billeder, og

når vi kom hjem, skulle jeg vælge en maler, der havde gjort særligt indtryk på mig. Derefter skulle jeg selv male et billede med nogle af de kendetegn, der var særlig typiske for netop denne kunstner - men selve motivet skulle være mit eget.

Det var altid spændende, og hun gennemgik det detaljeret bagefter. Til formålet havde hun købt udelukkende dyre profesionelle materialer.

Hun syntes, at det var høje tid, jeg kom i skole, da jeg var fem år. Jeg havde da virkelig brug for at lære at læse - så det kom jeg - mindst et år yngre, end mine klassekammerater. Så begyndte hun at lære mig om digte, og så snart jeg kunne læse, begyndte jeg at skrive mine egne små digte. Når hun kiggede på dem, var det aldrig med et: “Ih - hvor er du dygtig!” Hun fortalte mig i stedet, hvad der var godt, og hvad der skulle skrives på en anden måde - og hvorfor! Det, syntes jeg, var enorm spændende. Lige modsat af, hvad der skete, når min mor havde veninder til te, og hun bad mig komme ind og læse højt af mine digte.
Det syntes jeg var så rædselsfuldt, for de skamroste det altid.

Jeg elskede at se cirkus, og bagefter

øvede jeg mig på alle de numre, jeg kunne finde ud af - naturligvis på mit eget niveau.

“Jeg vil være cirkusartist, når jeg bliver stor!” sagde jeg. Jeg kan huske, når vi kørte med sporvogn i København. Der var altid en masse håndtag oppe i loftet. Så bad jeg hende løfte mig op, hvorpå jeg straks stak fødderne ind i dem - og vupti - hang jeg i tærne!
Folk fik et chok og spurgte mormor, hvorfor jeg måtte det? “Jamen, hun vil være cirkusartist, når hun bliver stor. Så må hun jo øve sig!” På hendes sommerhusgrund var der en lille skov. Her fik hun en snedker til at lave en lille lysning med et par træer, hvor der blev ophængt trapez og ringe, så jeg virkelig havde noget at øve mig i, og jeg måtte se cirkus, hver gang et nyt kom til byen.
Hver sommerferie legede jeg med gartnerens to piger , og startede mit eget cirkus - CIRKUS JOPIE - hvor jeg havde oplært de to andre børn i forskellige numre.
Så lavede vi billetter og solgte dem til en ugentlig forestilling. Det var fantastisk, og vi havde det sjovt.
Om vinteren gik vi stadig tit på Glyptoteket, men nu var det den egyptiske afdeling, der havde min særlige interesse. Så meget, at kustoden syntes, at han ville låse op til kælderen og vise mig de balsamerede lig, der lå dernede.
Nu begyndte jeg at læse en masse om det gamle Egypten og var på det tidspunkt

overbevist om, at jeg ville være Egyptolog. “Hvad så med cirkusartisten?” spurgte mormor. “Åh - man kan da godt være begge dele!” mente jeg. Hun mente nu nok, jeg ville få travlt, for jeg ville jo også være maler og digter! Alt det kan jeg takke min mormor for.

Hun gav mig en spændende barndom i hendes store lejlighed i to etager i VED GLYPTOTEKET med Politigården i den ene ende, Tivolis rutsjebane i den anden - og selve den smukke GLYPTOTEKSHAVE på den anden side af gaden. Her var jeg tit ovre og lege alene.

Den del af mit liv stoppede, da min mor giftede sig igen, da jeg var otte år gammel og vi flyttede til en villa i Charlottenlund.
Det blev lige så spændende - men på en helt helt anden måde. Det er jo de allerførste år af ens udvikling, der er de vigtigste. Der er ingen tvivl om, at jeg kan takke min mormor for, at jeg er blevet den, jeg er i dag.

Jeg fortsatte med at digte og skrev mine stile på vers. Min lærer sagde, at han måtte ikke give mig karakter for det, men han læste dem altid op, så jeg fortsatte bare på den måde.

Da jeg var tretten år, ville en af mine klassekammerater gerne låne de digte, jeg ellers skrev, og vise dem til sin far, der havde et

bogtrykkeri i Sct Peders Stræde. Han lod dem trykke, og jeg fik en stor kasse med små lysegrønne hæfter, som han lod udgive året efter under fornavnet Margaretha. Det kom af, at min svenske far insisterede på, at jeg skulle hedde et svensk navn. Men min mor, mormor og oldemor kaldte mig altid Jopie. Senere fik jeg slettet Margaretha og tog navnet Jopie.

Hvis min far havde vidst det, var han sikkert blevet enorm såret. Men da han efter flugten fra Belgisk Congo kom hjem til Sverige, fik han min adresse på min ødegård i nærheden af Kristianstadt, hvor vi aftalte at mødes og lære hinanden at kende. Jeg glædede mig til endelig at se min far, der kom i bil hele vejen fra Stockholm. Men den aften, vi havde aftalt kom ingen. Jeg var frygtelig skuffet.

Næste dag ringede telefonen. Det var hans advokat og bedste ven, der fortalte, at han var kørt frontalt ind i et træ i skoven - ret tæt på det sted, hvor jeg forgæves havde ventet ham.

PEGASUS-TEATRET

Jeg blev uddannet på STATENS TEATERSKOLE som instruktør, manuskriptforfatter og senere scenograf og tegner på SKOLEN FOR

BRUGSKUNST (den senere Designskole).

I 1980, da jeg var færdig som elev på Statens Teaterskole som instruktør og manuskriptforfatter, startede jeg mit eget teater i et stort nedlagt smedeværksted i Tårnby.
Startede først med en alt for stor gruppe. Det viste sig, at der var helt faste rammer for prisen på en forestilling, efter hvor lang tid, den varede, hvor mange tilskuere og hvor mange spillere, der deltog.
Startede som et børneteater, og med kun to spillere og ca. trekvarter til en time forestilling. Senere også voksenstykker.
Jeg havde ikke råd til at købe en fin teater vogn, så det blev til en stor HANOMAG med lad og presenning, hvor jeg malede med kæmpe bogstaver: PEGASUS TEATRET.
Alle spillesteder fik gratis tilsendt en teaterbog, hvor de forskellige børneteatre havde reklameret for deres forestillinger samt priser og antal tilskuere.
Så var vi klar til at spille. Jeg skrev stykkerne, og vi øvede dem i den gamle smedje med højt til loftet. Vi lavede selv alle kostumerne og fik efterhånden masser af forestillinger rundt om i landet – tit to tæt på hinanden og i sjældne tilfælde tre. Det var

praktisk, når man især skulle helt til Jylland og køre dødtidligt om morgenen.

Jeg husker en situation, hvor vi skulle spille et stykke hele tre gange på biblioteker i Fredericia. Jeg spillede en klovnerolle, og det tog ret lang tid at male klovnemasken, så vi blev enige om, at jeg bare beholdt den på. Det var for meget at vaske den af og lave en ny, når vi kom frem.
Jeg kørte af sted, men inde i byen, blev jeg stoppet af politiet, der så en klovn sidde ved rattet! Hvad skulle det betyde?

De bad om at se mit kørekort og sagde: “Det kan ikke være dig! Det ligner ikke!”

Jeg blev helt febrilsk, for vi havde ikke ret mange minutter til at nå det til tiden. Jeg forklarede detaljeret, hvad det gik ud på, og hvorfor jeg havde beholdt masken på!

Politimanden så strengt på mig og bad mig følge med på stationen.” Jeg var lige ved at græde, for det her var lige præcis det, der ikke skulle ske. Nu grinede begge politimænd, gav mig et klap på skulderen og sagde: “God forestilling - men kør nu ikke for stærkt!”
Jeg var lige ved at give ham et knus - men godt jeg ikke gjorde det, for så havde masken siddet på ham, og så

var jeg lige vidt!
En anden gang havde jeg haft min lille søn med til Sri Lanka. Der havde de massevis af masker, som eventyrfortællere havde på, mens de fortalte for børnene på gaden. De havde hørt historierne mange gange og blev ikke bange. Jeg var så heldig, at finde en hel del af maskerne i en antikforretning med blandt andet gammelt teaterudstyr. Man måtte sikkert ikke tage antikke masker med hjem, men jeg kunne ikke få dem i nye, så jeg vovede forsøget. Ingen så det, og hjemme byggede jeg forestillinger op over de forskellige masker.

Da jeg så begyndte at spille det, måtte jeg have min søn, NILAUS, med, for jeg havde ingen til at passe ham. Så han var meget tit med i teatret og hjalp med at sætte tingene op, hvis han kunne bære dem. Pludselig under en forestilling, var der en lille dreng, det blev bange for en af maskerne. Han hylede op! Så råbte Nilaus:” Du skal da ikke være bange! DET ER BARE MIN MOR, DET ET INDE I MASKEN!”
Det reddede situationen!
Et eksperiment: TEATER FOR VUGGESTUEBØRN!
Jeg havde observeret, at der ikke fandtes teater for de helt små - eller rettere de store i vuggestuen. Dem besluttede jeg at lave en forestilling for. Jeg anskaffede en

kæmpehøj stol. Forholdet mellem den og mig var som forholdet mellem et lille barn og en spisestuestol. Jeg havde monteret en stige på den ene side og en rutsjebane på den anden. Her fik børnene lov til at komme op og få en tur den ene efter den anden.

Jeg havde været heldig at anskaffe et polaroid kamera, der kunne optage video med tilhørende skærm til at se det på bagefter. Video kendte man ikke til dengang. Kun almindelig smalfilm.
Medens de fik ture op på stolen og ned med rutsjebanen, filmede jeg dem. Da de alle havde prøvet en tur, bad jeg dem tage plads igen på "tilskuerpladserne" på numsen på gulvet.
Så skyndte jeg mig om bag et forhæng og klædte mig ud i biografdirektør uniform og en høj hat. Så kom jeg ind, bukkede for dem og sagde, at nu skulle de se en film. Jeg havde indbygget filmskærmen i en gammel skibskiste med små røde forhæng, som jeg trak til side - og så startede vi!
Pludselig begyndte de at genkende dem selv og hinanden. "Hov! Det er jo SØREN -
og det er MIG!
Det var en virkelig stor oplevelse for dem, og bagefter forærede jeg vuggestuen filmen, som de kunne få lavet om til smalfilm og vise den

til forældremøder.

En gang var der et cirkus, CIRKUS DANNEBROG, der havde en annonce i avisen. De søgte en klovn, for den forrige var lige smuttet - og et cirkus uden klovn duede ikke. Det lød fristende, så jeg søgte jobbet. Direktøren havde ikke regnet med at få en ansøgning fra en kvinde, men da der ikke var andre, indvilligede han i at prøve mig. Jeg skulle komme næste dag, søndag, til eftermiddagsforestillingen iført mit kostume og med et lille færdigt klovneshow.
Jeg fik meget travlt om aftenen med at sætte noget sammen, for det var jo ikke lige sådan noget, jeg havde optrådt med. Men jeg havde for et par år siden fået bevilget af teaterskolen et klovnekursus i Paris hos en af de førende klovne der. På den måde kendte jeg lidt til det. Jeg kom ind i teltet i meget god tid og fik stillet en stol og et par enkle rekvisitter op.
Så begyndte folk at komme, men kiggede overrasket over, at klovnen var en pige, da det blev min tur. Det var ikke det, man var vandt til. Mit lille show gik forbløffende godt, og han smilede anerkendende og bad mig komme ind i hans store campingvogn bagefter.

Her blev jeg budt på en drink og en snak om, hvad jobbet ellers gik ud

på. Vi gik ud og så på vognen, der var kæmpe lang. Det er dit værelse helt inde for enden, men resten af vognen er til teltfolkene til at spise deres morgenmad i.
“Kommer de ind til mig hver morgen?”
“Ja - klokken seks, og da vi allesammen har et ekstra job her, er dit at lave deres morgenmad, som du har købt ind til dagen i forvejen.”
Jeg anede ikke, hvad jeg skulle sige andet end, at jeg også havde to små drenge på fem år med. Den ene er min - den anden er mit barnebarn. Min datter og jeg fødte med to måneders mellemrum, men nu passer jeg ham i øjeblikket, da hun skal læse til eksamen.
Han sagde, at der var mange andre, der havde børn med, så det skulle nok gå.
MEN - nu var jeg pludselig ikke mere så optaget af at få jobbet. Jeg kunne egentlig godt forstå, at klovnen var smuttet.
Så ville jeg hellere sige det nu -og det gjorde jeg. Jeg måtte desværre sige nej.
Så meget hellere fortsætte med teatret, hvor jeg selv skulle bruge en ny medarbejder. Vi havde været to piger i rigtig lang tid. Den næste blev en fyr. Nye udfordringer - men intet til sammenligning med CIRKUS DANNEBROG.

Måtte desværre stoppe min teaterkarriere, da jeg fik et par mislykkede gigtoperationer.

Underviser i stedet i tegning, maling og forskellige former for skriverier, manuskripter, digte, erindringer, noveller mm. Derudover holder jeg foredrag samt afholder digtegrupper med børn, hvor jeg lærer dem at skrive historier, illustrere dem og får trykt et eksemplar til hver.

Inspirationen

Min største inspirationskilde er mine vilde farverige indtryk fra mine mange rejser rundt om i verden.

Jeg lod bygge et hus i junglen på Sumatra. Det havde jeg i femten år, lærte sproget og fik en fin kontakt med de indfødte. Havde en orangutangven, der besøgte mig hver dag i et træ overfor mit hus. Og under huset var der en lille hule, hvor der boede en hel familie varaner på ca. to meter.

Der var en mand, det havde fået en rigtig god ide. Han fældede en masse stammer i junglen af de forskellige fine træsorter, som man kunne sælge i Europa for en formue.

Det gjorde han så. De fældede stammer flød med strømmen i floden, der løb forbi landsbyen på den ene bred og mit hus på en klippe i junglen på den anden bred.

Det var vinter og højvande. Da det

nåede ud for min klippe var vandet fyldt med klippestykker, der dannede en prop, så hele flåden af stammer stoppede brat. Nu dannede højvandet en flodbølge, der oversvømmede hele landsbyen - og alle druknede. Alle mine gode venner, jeg havde kendt i så mange år.

Jeg lod hus være hus - og kom der aldrig mere.

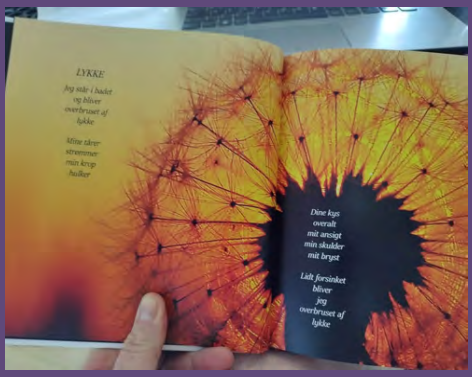
'Som at elske med sin kone'
Af Sean Ryan Bjerremand

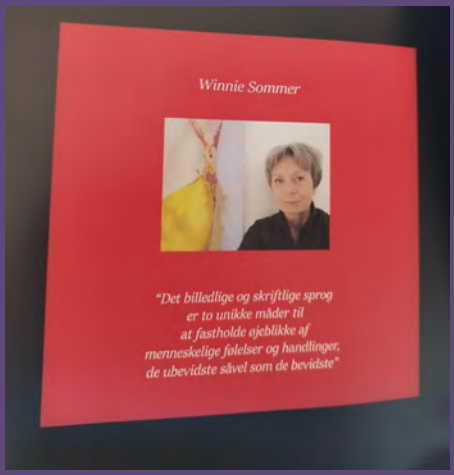
Jeg er blevet begejstret af Winnie Sommers billeddigt-bog.

Man siger, at et enkelt billede taler 1000 ord – og det er vel rigtigt. Billeder kan skabe sanseindtryk, som vi ikke helt kan udtrykke med ord. Det er lidt den følelse, jeg sidder med efter at have været igennem Winnie Sommers bog 'Øjeblikket'. Jeg tror, at mange forfattere er bange for at bruge billedeillustrationer, fordi de ikke vil spoile ordene – i virkeligheden er det vel det samme som at sige at ord og musik bør adskilles. Jeg kan lide Winnie Sommers bog – ikke lidt, men rigtig meget. Jeg suges ind i stemninger, som jeg prøver at fornemme – og jeg behøver ikke anstrenge mig, fordi de poetiske billeder skaber en underlæggende stemning, der tilsammen skaber et øjeblik. Denne bog kommer jeg til at læse igen – og 'læse' er ikke det optimale ord, for der er tale om en sanseoplevelse, som sammenfattes af forfatteren selv på en af de sidste sider – se billedet. De formelle traditionaliteter som sidetalsangivelser har Winnie Sommer, f. 1946, - ikke benyttet sig af -formentlig fordi det ikke er meningen, blot at skabe en sansning. Jeg synes, at det lykkes

rigtig, rigtig fint. Det er lidt som at elske med sin kone med masser af modnet kærlighed – så er der ikke brug for en tidstager, der er ikke brug for en dagsorden – bare brug for at være i – nåhr ja, - 'Øjeblikket'. Jeg kan ikke finde ud af bruge den nye karakterskala, så jeg giver Winnie Sommer et 13-tal på den gamle skala. Det blev givet for 'den usædvanligt selvstændige præstation'. Jeg ved ikke, om hun har irske gener, men det skulle virkelig ikke undre mig.

Winnie Sommer: 'Øjeblikket' – 1. oplag
Litodora 2019
ISBN:978-87-971497-0-6 (hardback)
ISBN: 978-87-971497-1-3 (pdf)

J.P. West

Den Lyse Drøm

Vi har jo alle, et håb, en drøm,
inderst et ønske om bedre tider
at svælge glade i Lysets Strøm
for at finde nye åbne vider.

Strømmen glider tyst afsted.
Man driver på Den klare Flod,
mens drømmen tager én med
til De høje Tinders grå fod.

Står man ved De barske Klipper,
og kigger mod den fjerne top,
ved man ej om drømmen glipper,
så man vågner og snart står op.

Men hvis man stadig roligt sover,
vil Den lyse Drøm bølge videre,
fra bjergfoden den nu dig lover,
at gøre turen herfra blidere.

Du når snart til Den dybe Kløft,
bundløs hyllet i dyster tåge,
er også kaldet Løgnens Grøft.
Her skal man åbne broens låge.

Hvis du ærligt broen har krydset,
og ydmygt er nået til bjergets top,
stjernestøv på dig bliver drysset
så du forstår; al harmoni går op.
Til slut du kender Den lyse Drøm.

1988

J.P. West

Barndommens glæder

Barndommen begynder blandet,
Med lys, larm og meget andet.
Men også mors bløde bryster
Og den søde mælk der trøster.

På min første fødselsdag,
Som var mig til stort behag,
Fik jeg gaver og små flag,
Lagkage med jordbærsmag,
Sang som vennerne stod bag
Og Hurra! som løfted' tag.

Ved min første hvide jul,
Var der sneengle i skjul.
Min far skød en kæmpe fugl,
Så han for mig blev ret cool.
Hyggen var slet ikke hul.
Se, det var en rigtig jul!

På min første cykel snart,
Efter en usikker start,
Skød jeg tit en vældig fart.
Det føltes jo ganske rart,
For cyklen var god og smart
Og jeg var helten – helt klart!

Med min allerførste ven,
Ku' jeg give mig helt hen,
Glemme både tid og sted,
Sammen finde ro og fred,
Lege vi var store mænd,
Rejse, komme hjem igen!

Barndommens glæder er mange,
Om dem skrives mange sange.
De lyse nætter er lange,
Hvor Solen er Lykkens fange.

På min første skoledag,
Fik jeg livets første fag;
At kende ven og fjende,
Så intet ondt må hænde,
Uden kampe og sværdslag,
For vennernes gode sag!

Fik en dag mit første kys,
Gemt i min seng og helt tys,
Fra min første veninde,
Der var helt mørkt derinde.
Men vi havde lommelys,
Sug i maven og søde gys!

Til min første klassefest,
Var det klart mit manifest,
At danse sålen helt varm,
Til musik, skrålen og larm.
Helst med de søde piger,
Som ku' komme med smiger.

Så en dag sku' vi flytte,
Både by og skole bytte!
Da min far fik et nyt job,
Gjorde han et kæmpe hop.
For mig var det ej så let,
Når skæbnen spinder sit net.

Barndommens glæder vil skifte,
Som man kan fløjte og pifte.
Barndommens glæder ændrer sig,
Som en GPS finder vej.

På min sidste skoledag,
Faldt livsløgets næste lag.
Fuld og syg på samme tid,
Og 'tømmermanden' var strid!
Men pyt nu kom min 'high school'!
Den tid var både god og cool.

Fik min anden veninde,
En skønhed der ku' blinde,
En liflig duft af kvinde,
Med kærlighed på sinde,
Nu kun et gammelt minde;
Ung mand på lykkens tinde!

Barndommen var nu til ende,
Det er jo hvad der kan hænde.
Mens barneglæder vil vende,
Kan de en voksenfryd tænde!

2017/2022

J.P. West

Børn af Verden

Et stort under var den Første
To øjne så dybt i mine
Det var noget af det Største
En kontakt, en hel livline.

Der stod jeg med det lille liv
Som nybagt far for første gang.
Jeg holdt min datter før min viv
Med glæde og beskyttertrang.

Vores barn var en milepæl
Hun gjorde os til forældre.
Hun kom til verden med et vræl
Og vil passe os som ældre.

Den anden sov rigtig meget
Vidste næsten ej han blev født
Selvom han blev målt og vejet
Med øjet på klem blev han døbt

Skønt han var søvnig som lille
Blev vor søn snart mere livlig
Med lego og fodbold dille,
Og i skolen også ivrig.

J.P. West

Mine børn er mit kød og blod
De er som snydt ud af næsen
Mine børn er mit væsens rod
Så jeg modstår storm og blæsen

Den Tredje ligner den Første
Men er dog stadig sin egen.
Hun skal ej sulte og tørste
Så længe vi følges på vejen.

Men hun er ret lille endnu
Tiden viser hendes livsmål.
Med lidt hjælp, møje og ildhu
Får hun held uden nedslidt sål.

Vore børn er trøst og glæde
Som trods en del mangler og fejl,
Ej helt i mørket vil træde
For deres sind er lysets spejl.

Vore børn sikrer vor fremtid
Giver håb til hele verden,
Om en tid uden evig strid
Med fred i liv og i færden.

2015

J.P. West

Mine Børns Færden

Når man sætter børn i verden,
Bekymrer man sig altid om dem.
Snart om deres liv og færden,
Snart om hvornår de kommer hjem.

Mine børn er mit kød og blod,
De har mit mod og mine mål.
Mine børn er mit væsens rod,
I mit hjerte de tænder bål.

Den ældste ved klart hvad hun vil:
Hun vil læse b-i-o-kemi,
Kæmpe ved at melde sig til
Og stoppe næste pandemi!

Før det gik hun op i design,
Måske mest med møbler og tøj,
Men så fik hun et målbart tegn:
Gør vejen bred og himlen høj!

Nummer to er kvik kan du tro.
Han holder af teknik og skak,
Vil sikkert af dem bygge bro
Og sætte maskiner i hak.

Før var det lego og fodbold,
Men nu er han alt for stor til det.
Han er følsom og aldrig kold.
Den vej han vælger, får vi se.

Mine børn står mit hjerte nær,
Men de kan også chokere,
Unger gør livet mere værd,
Selv når de vil provokere.

Nummer tre er også ret klog.
Hun er stadig fars lille skat,
I mit hjerte har hun en krog,
Hendes tegninger gør mig mat. :-)

Hun ser dog alt for meget skærm,
Men leger også gerne lidt.
Til maling og spil er hun ferm
Og stiller dybe spørgsmål tit.

Når man følger tre børns færden,
Særligt når det er ens egne
Og de kommer frem i verden,
Glædes man på deres vegne.

2020

Rømø

Så drog vi afsted imod det ukendte.

Vi kørte imod det åbne land!

Landet der var fyldt med sand.

Der var sand så langt øjet kunne se, vi var overvældet af synet.

Blokarts suser afsted på den ene side, kitebuggy på den anden side.

Det her er naturen, legeland, tænk at kunne sejle på jorden, med sejl på.

Blive trukket af en drage, og suse afsted kun med vinden kraft.

Ind imellem kommer der hold af rytter, og små islandske heste, der tølter hen over den lange strand.

Turen til vandet er lang, de små ben bliver trætte.

Men trætheden er glemt da vi er der, det kølige saltvand, bølgerne. Skarpe muslingskaller, der true med at skære fødder. Der fanges små rejer, der glade hopper væk, voksne og børn leger sammen i sand og vand. Det er som om tiden står stille her.

Det er da nærmest lykke.

Dorthe Kruuse

Sort sort sort

Angst der æder mig op
snører mig fra bund til top
lammer mit system
sort sort sort
metallisk smag i munden
der er helt tør
angst for at glemme
for at gøre forkert, andre fortræd
angst for at blive misforstået
holder mig tilbage igen
angst for hundene der kommer løbende med
larmende glammen

Angst for morgendagens nyheder
bange for mine egne tanker
maden smager ikke
men jeg spiser alligevel, for at dulme smerten
i systemet
så kommer kvalmen og trykket nedefra
angst for livet som leves så hastigt at motorvejen
er en sneglebane
angst for at gå ud og se til jer angst for hvad ansigterne
afslører er alt godt
lyden af hjul i stenene foran huset
hvem ankommer
blæren vil ikke tømmes skønt jeg mærker urinens pres
tårerne presser på men de vil ikke rigtig slippe
for jeg er angst for at vise mine følelser
selv for mig selv

Sort sort sort

Dorthe Kruuse

Kolde facts om jorden truer os

Ja værre end at herskerne slås
Vi bliver mindet om der hver eneste dag
Klima og miljø er nu vores sag

Vi destruerer jorden med overforbrug
Skal den reddes må der handles nu
I et verdens samfund må vi tænke globalt
Ja det syntes jeg det er ærlig talt

Varme facts om jorden er et problem
Klimaforskningen sættes i system Energi
drivhusgasser klimapanel
Teori praksis peber og kanel

Får jeg at se en verden med mindre co2
Får vi en verden med fred og ro
Måske det kunne have været et
Paradis
Men fremskridtet har en dyrebar
Pris

For nu er koen farlig
Vandresurserne slipper op
Millioner lever i tørke
Mens isen smelter fra bjergets top

Dorthe Kruuse

Jeg åbner hanen

Det rammer mig
Varmer mit hoved
fugter mit hår
glider nu ned af kroppen
følger lårets runding

Jeg frygter at vandet bliver koldt
så jeg må gå ud
og søge varmen et andet sted

Rummet bliver varmt
jeg er afslappet
shampoo i håret
sæber kroppen ind
følelsen af dine hænder
berører mine lænder

Vandet vil blive koldt
så jeg må gå ud
og finde varmen et andet sted

Lukker øjnene
bevæger mig stille
kroppen får nyt liv
i nuet er jeg lykkelig
åbner de våde øjne
jeg lukker hanen

Vandet er blevet koldt
jeg må gå ud
og søge varme et andet sted

Niels Østergaard fortæller

Jeg er født i Næstved og har i over 40 år arbejdet som biolog. Jeg inspireres af mennesker, ord, sammenhænge - historiefortællinger, solen - månen - skyerne, afvigerne og i langt de fleste tilfælde fra en jordbunden synsvinkel.

Jeg digter især i forbindelse med rejser, hvor der er kommet flere digtsamlinger, bl. a. "16. november til 14 december" (tur til Thai) og "Footprints" (tur til Kina). Et digt, "Footprints", blev til over et døgn på vejen hjem fra Kina - ét langt digt omhandlende mødet med Yeti - nok den mest intense digtning, jeg har præsteret indtil videre.

Ofte bliver samlingerne til i en ganske bestemt sammenhæng - en oplevelse, der egentlig kan være kommet til mig som et

lille hjørne af den færdige samling.

Jeg laver små historier / eventyr på vers af den gamle skole på Dansk og Engelsk. Har lavet melodi og arrangement til en række egne digte og er begyndt at optræde med dem med akustisk og elektrisk ukulele (3 sæt i alt). Blandt andet på Galleri Grane i det vestlige Århus.

Blandt forbilleder vil jeg nævne Allen Zimmerman samt en række andre poeter og musikere.

Jeg har udgivet en række digtsamlinger - i alt 13 ISBN nummererede digtsamlinger, hvoraf 5 på engelsk. Derudover har jeg siden 2016 været med i flere numre af Tidsskriftet Reflex og Orbit Soul samt antologien 'Imagine Peace', som Orbit Soul udgav i 2021. I Orbit Soul har jeg i flere numre hjulpet til i redaktionen.

Et gammelt kinesisk ordssprog siger 'Den der lever stille lever godt - det efterlever jeg gerne.'

Seans kommentar:

I det tidlige 2016, da jeg var redaktør for Tidsskriftet Reflex, som indtil 2018 blev udgivet af Poetklubben 57nord, dukkede der en lidt ældre og meget venlig mand op. Han havde mange spørgsmål til tidsskriftet og var meget interesseret i at være med. Siden udviklede det sig til venskab, og Niels har i kulissen gjort en meget stor tørn for at hjælpe med udviklingen af Orbit Soul, blandt andet som assisterende redaktør i perioden 2019-2020.

Urinadevisen

Det står skræmmende til
I Nordvestsjælland
Der produceres langt fra nok
Af den føde man kan
Sende ind til Margrethes store stad
Fra biodynamiske og økologiske brug
Og der er langt fra nok
Af vand i de trug

Der skal give drikkevand
Til de mange fritgående grise
For egnen er den tørreste
Egn, så uden vand og spise
Giver køernes yvere ikke meget mælk
Og grisenes halekrølle hænger mat
Ned bag en noget mager steg
Det med at grynte, legen og tagfat

Har de små gryntere
Lagt helt bag sig
Og kornet står spredt
Det fortæller dig
At jorden er udpint
Mangler ikke kun vand
Mangler alle de forskellige
Slags gødning, man kan

Forestille sig
Men helt specielt
Mangler jorden kvælstof, der
Kommer kun et skvæt
Hvis en tordenbyge passerer
Hen over landet
For den medbringer såvel
Kvælstof som vandet

Men det er ikke sket
I syndigt lange tider
Og så er det ligesom
At intet rigtig gider
Gro i den ludfattige
Og udpinte jorde
Men jeg har ideen til
At skaffe føde til borde

For weekender bringer horder
At folk fra Kjøwenhaun
Ud på egnen, på ferie
De bør gøre gavn
Så der skal biodynamikere
Og ligeså økologer
I gang med at arrangere
Sådanne store

Urinader hvor alle
Kan give en tår
Af brugt vand og vin
Af øl, og hvad der går
Gennem fordøjelsessystemet
Af nærende væsker
Fra selv stille pensionister
Til unge, der fester

Nu skal der urineres
I bedste stil
I urinaler, der stilles
Ved hver en milepæl
Der skal afholdes urinader
Hvor alt skal måles
Kan være holdsport eller
Enkeltpersons, og hvor der skåles

Og de brugte væsker
Skal fordeles på agre
Der lige nu står halvgolde
Men tænk hvilke sager
Der så kan dyrkes
Til fælles glæde
Så drik løs, min ven
For nu skal vi væde!

Om ordsprog

Jeg har en god ven, Michael
Som jeg tit taler med
Vi sidder med en pilsner
Taler løs i ro og fred
Når pilsneren er død
Så sker det ofte at
Vi knapper en til op
For igen at tage fat

I det emne, vi har oppe
Vi altid og med flid
Søger at belyse
Så det kan tage tid
Indimellem sniger så
Et ordsprog sig ind
Og blæser alvoren væk
Som en lystig vestenvind

Men i dag, hvor vi sidder
Over sådan en stille tår
Siger han nu noget
Jeg ikke helt forstår
"Jeg har mange gryder, der koger
Og selv køkkenet er dejlig varmt
Jeg holder mig i form, så
Livet ikke bliver for tamt

Jeg har meget ild i jernet
Og jeg smeder ganske tit
Jeg nyder tilværelsen
Når jeg sådan lidt frit
Kan slå skallerne af stålet
Essen gløder jo så fint"
Jeg mindes nu ikke lige
At have hørt hint

Ordsprog mens jeg lytter
Til hans fortsatte snak
Han siger: "Det gælder jo også
Om at få bagt
Mens ovnene er varme
Og dejen hævet op
For det med bagning er sundt
For hjerte, sjæl og krop

Man skal jo stive af
Der hvor der er behov
Og der findes vel i grunden
Ikke en eneste lov
Der forbyder den slags, næh
Det står skrevet og ik' med småt
At hvor der eller smøres
Køres og glider det godt"

Og der må jeg jo give
Min gode ven helt ret
Jeg nikker og noterer
Min bil lyder også bedst
Når olien ikke er
Alt for gammel og sort
Men det føles nu lige som
At jeg er gledet af sporet

Som samtalen har fulgt
Så vi vender tilbage
Til den anden alvorstunge
Samtale uden at belave
Os på det der med ordsprog
Og om det med ild i jernet
Det undrer mig – måske var
Den skjorte anderledes ternet?

Grass

The grass is green and soft
The scent saturates senses
So soft in the palm
And every second changes

Color and bends another
Way, awaiting
Next action of the wind
Sensing any movement

Silently whispering
Lovers mutual attachment

Standhaftig

Jeg har en ven, en standhaftig gut
Når han siger slut, så mener han slut
Når han siger gå, går man i takt
Og det er hvad der netop har bragt

Ham frem i livet, effektivt som få
Der er virkelig meget, der kunne stå
På hans CV, men han er beskeden
Han fortalte mig i øvrigt forleden

At han havde besluttet at følge de råd
Sundhedsstyrelsen giver, vågne op til dåd
Altid sørge for at nå de mindst 2
Genstande per dag, han har købt sko

Nogle kondi-nogen, der virkelig kan gi'
Et godt afsæt som han virkelig kan li'
Hjemme igen knapper han en pilsner op
Siger kondi og helbred skal være helt i top

Han argumenterer som følger:

- Øl er sundt, meget er meget sundt
- Ølhydrater gør kun godt i mund
- Letter snakken og giver smil
- Derefter gode historier og grin

Og med de mange venlige blikke
Fortjener manden et hvil

Niels Østergaard (vol.1)

'Og med de mange venlige blikke
Fortjener manden et hvil'
- Niels Østergaard

Havfruen

Min kone var ude at sejle
Ikke noget at sige til det
Jeg synes at det med at sejle
Ikke lige er det, jeg er til
Hun tog ud med mange kolleger
For at nyde det dybblå hav
Ku' ikke vide at havmanden
Den dag var ude på rov

Solen skinned' så varmt, og
Bølger klukked' mod kutterens stævn
Kutteren tøffede derudad
Vejen til hvor vandet er helt rent
Måske en kende køligt, men
Hvad gør det, når luften er varm
Så kan man nyde turen i bikini
Langt fra strand, by og havn

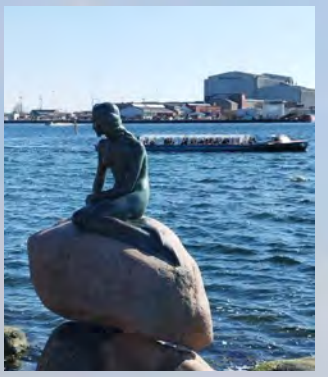
Men havmanden så til på afstand
Hvad han aldrig skulle have set
Nemlig en kvinde så smækker og dejlig
Og det er nu havmænds gebet
At have en lang række fruer
Helst mindst fra hvert af de
Voldsomt store otte verdenshave
Og havmænd kan også li'

Sådan hen ad vejen at supplere
Gøre en havfrøken til en do frue
Han strammede grebet om forken
Da han på afstand kunne skue
At her var en af den type
Som enhver havmand kan li'
At forelske sig i, lægge an på
Og det var specielt fordi

Han ikke havde en eneste
Havfrue fra Thailands kyst
Fik hans hjerte til at
Så voldsomt, give særlig lyst
Så han smækked' med halen og dykked'
Ned i det dybblå vand
Svømmed' hurtigt hen mod kutteren
Som sådanne havmænd kan

Der stod de, flere kolleger
Parat i kutterens stævn
Til at hoppe på hovedet i vandet
Svømme rundt, op, i igen
Da min kone for tredje gang hopped'
Lå han parat i det dybblå vand
Til at tage fast greb i min frue
Svømme væk som havmænd kan

Så nu er min kone havfrue
Så smækker som nogen sild
Hun tilbringer tiden i dybet
Ret som lang-tids sommerhvil
Mens jeg må ase videre
Til det oversøiske samfunds gavn
Og ikke kan gøre videre, end
Tumle rundt med uendeligt savn

Love Street
VESTERBROS
originale
est.
2012
BURGERRESTAURANT

Leif Achton-Lynegaard

LIGGENDE MODEL

en dør til min
lidelses distraktion
erindret vild kilde
forvist dækket af røde
kronblade vågnede i
mørk skov
så smalle lysstriber
brænde igennem
trækroner stiv jords
kolde gys
mod nøgent legeme
jeg havde set nok set
alt engang levet
elsket hadet jeg
sukkede ikke efter
anerkendelse
jeg sang skreg og
hørte min stemmes
slyngtråde visne som
udslukt ukrudt et
fuglekald bredte sig
som et ekko igennem
skoven

UBUDNE GÆSTER

i et andet liv i et
andet land i en hytte
i en svensk skov på
bordet en skål med
farverige kunstige
frugter appelsiner
bananer druer pærer
og æbler
frugterne meget
naturtro i æblet var
et bidemærke men
bortset fra det og
døren som stod åben
var der ikke tegn på
der manglede noget
først noget senere
opdagede vi at den blå
gule paraply fra city
gross var væk

Leif Achton-Lynegaard

HOLDEPLADSER

der findes steder
man stopper og
stiger af for at
nå sit mål

STOP DANS

at holde er at leve
man skal holde hvad man lover
holde fast i det man har
være vedholdende
et kort ophold på en
holdeplads holder ikke i
længden
jeg har holdt for rødt
men ikke altid overholdt
loven
det er et spørgsmål om
holdninger
og man skal stoppe
mens legen er god

SIDSTE STOP

ensom blinkende gadelampe
oplyste i bleggule glimt
det kemiske mørke
ved endestationen
herfra var der ingen
vej tilbage

Dennis Kristensen

Dennis Kristensen

Dennis Kristensen

Dennis Kristensen

Dennis Kristensen

Dennis Kristensen

CENSORED

Af hensyn til redaktørens
mor og svigermor dateret til
midten af forrige
århundrede er dette digt
blevet bortcensureret!!!!!

Marietta Eisner

Da skyerne jog i en fejende dans

og alting havde en særlig glans
da solen skinned' med varme og glød
så valmuen stod og blev efterårsrød
og vinden, den blæste og rev i mit hår
den dag - blev jeg pludselig 100 år.

Jeg gik mig en tur en almindelig dag
hvor andre var præget af stress og jag
jeg tog mig den luxus at stoppe lidt op
og betragte mit liv fra en bakketop.
Da jeg tænkte lidt over hvorfor ?
og hvornår ? blev dagen pludselig 100 år.

Som kornmarker bølgede græssenes strå
de vilde hindbær var søde og små
på stien det myldred' med alle slags kryb
og stilheden føltes vindunderlig dyb.
Hvis et inderligt tak! er dét du når
må dagen godt vare i 100 år.

Marietta Eisner

At slæbe mig hen til min seng jeg knapt orker
ved siden af ligger min husbond og snorker
at puffe ham blidt er til ingen nytte
tåle larmen jeg bare kan, ligge og lytte
med trætte øjne og ører med vat
jeg ved, det blir´endnu en rædsom nat
jeg lytter til drøbelen i hans svælg
'utroligt at han kan sove selv!'
at stoppe koncerten er ej i min magt
en søvnløs nat er tilbagelagt

Da vågner han - smiler - 'godmorgen min skat
du kan tro jeg har drømt så dejligt i nat
bliv nu blot liggende, så er du sød
så kommer jeg straks med kaffe og brød!'

Dette digt blev overleveret mig af min svigermor. Min kone og jeg foreslog at kalde det 'Soveværelsets glæder', men det faldt ikke i Mariettas smag.

- Red.

Line Emilie Albrechtslund,
tekst og fotos

Aurora Borealis

Imens vi jager rundt i hverdagens travlhed
hvor der arbejdes i pendulfart
og hvor rutinerne står i kø

Line Emilie Albrechtslund,
tekst og fotos

Madpakkerne der skal smøres
barnet der skal i skole
arbejdet der skal udføres

vasketøjet der tårner sig op
og griner af os
Ja, rutinerne står i kø

Line Emilie Albrechtslund,
tekst og fotos

Aftentimerne er mit hellige sted
hvor jeg kan gå ud i græsset i bare tæer
selv i frostgrader
blot for at sætte alt på pause

Og så ser jeg op og alt går i stå
hvor er hun smuk

Historierne banker på
og minder os om
hvor små vi er

Line Emilie Albrechtslund,
tekst og fotos

Historier om at hun tager dig
med hvis du blot fløjter
og du vil aldrig komme tilbage

eller at hun er genskæret fra
vikingekvinders rustning og skjold
eller dine forfædre som hilser på

Line Emilie Albrechtslund,
tekst og fotos

Hvor er hun smuk

Hun hedder Aurora borealis
og hun evner at sætte mit liv
på pause - blot for en stund
for at minde mig om
at være

lige her
lige nu

Line Emilie Albrechtslund,
tekst og fotos

i stilhed
og i bare tæer.

Vibe-Sophia Bjerremand

I vinterens mørke og stormens rasen,
hjertets drømme brast.
Og livet føltes som evigt efterår, med kolde og regnvåde dage.
Men livet gik videre i hast, uden hensyn til drømmenes afmagt.
"Tiden læger alle sår", men det kræver Jo at tiden går.
Et enkelt solstrejf, kan skabe lys, selv i den mørkeste vinter.
Og spirende drømme springer ud, som i det tidlige forår.
Som musikkens stemme, der løfter stemningen med sin bløde bas, kommer håbet og drømmen tilbage.
Og sommeren føles varm og lys, som i fortidens drømme.

-Følelsen af at livet giver mening
den skærende kontrast til fortidens snærende lænker.
-Kærlighedens stærke tro, den der kan slå angstens mørke ned.
-Forståelsen af at forandring er muligt, den barnlige glæde ved at mærke forskellen.
-Håbet der lever videre, den intense følelse af at overleve.
-Friheden ved at være to, den alt omfavnende glæde ved at ligge i dine arme.
-Fremtiden synes lys, den evige vandring med den jeg elsker.

Vibe-Sophia Bjerremand

Når jeg som en gammel dame

sidder og kigger tilbage på mit liv, vil der være både fantastiske højdedrag og mørke dybe dale.
Som det er menneskets natur, synes de svære tider nemmere at huske, og følelserne de bragte, står lysende klart.
Der har været mange situationer der har forandret mit liv, barndommens mobninger, tabet af min far, et dårligt ægteskab, en ptsd diagnose og livets almindelige genvordigheder.

Men for mit indre blik, vil mine børns fødsler, naturens skønhed indebærende mindet om mine søde dyr, gode venner og min dejlige mand, dukke op og forskønne mine tanker. Lede dem hen på glæde og kærlighed.
Kærligheden der er fundet sent i livet og som på ingen måder kan sammenlignes med ungdommens urealistiske forelskelse. Men en dyb inderlig følelse af ro, forståelse, indsigt (og selvindsigt) og kærlighedens varme der fylder både hjerte og sjæl.

Med disse tanker klart for øje, er jeg ikke længere i de dystre tankers vold, men ser tilbage på et liv der er blevet levet, på godt og ondt, med fokus på livets velsignelser.

Vibe-Sophia Bjerremand

Vibe-Sophia Bjerremand

Vibe-Sophia Bjerremand

Vibe-Sophia Bjerremand

Vibe-Sophia Bjerremand

Vibe-Sophia Bjerremand

Hvad inspirerer Jette Bürgel Nielsen ?

Jeg inspireres ofte af drømme eller af oplevelser i nuet såvel som i fortiden. Jeg glædes over små ting som at åbne en ny pose kaffe og se en sommerfugl på en busk i nærheden; men når jeg skriver, er der ofte et dilemma eller en indignation tilstede. Teksten i Orbit Soul er sådan en dilemma-tekst. En nat, hvor jeg ikke kunne sove, kom jeg til at tænke på en gammel kæreste. Og

nej, han hedder ikke Kasper Lund Larsen i virkeligheden. Ja, jeg HAR faktisk hans vinyler stående blandt mine egne. Og du, kære læser, må selv gætte på, om jeg i virkeligheden sendte en knap 30 års forsinket håndskrevet undskyldning til ham, og om årsagen til vores brud er det i teksten beskrevne. Ofte placerer mine tekster sig imellem genrer. Jeg hader at blive eller få mine tekster proppet i kasser. Mine litterære forbilleder kan sagtens nævnes, hvis jeg får 4-5 sider dedikeret til formålet — her er, kogt ned til det allermindste og i tilfældig rækkefølge, hvem jeg pt er mest optaget af: Steffen Brandt, Kasper Eistrup, Claus Hempler, Lone Hørslev, Laura Ringo, Stine Pilgaard, Gerd Laugesen, Katrine Marie Guldager, Natasha Illum Berg, Marianne Iben Hansen, og en privat socialrådgiver, der hedder Marianne Stein. Jeg har tidligere udgivet romanen "Et kvarters venten" (2018) og truecrime-digtsamlingen "I dag er du Basse — min bror".

Jette Bürgel Nielsen, f. 1972

Jette Bürgel Nielsen

Hej Kasper, kære Merete
— eller noget om endnu ikke at være faldet i søvn klokken halv to

"Du er jo syg!" siger jeg til mig selv. Det er jo sindssygt at ligge vågen, fordi jeg tænker på dig, på os og på den chance, jeg forspildte. Hvis det så bare var os to og chancen, jeg forspildte,jeg tænkte på, men nej — her små tredive år efter den sommer jeg kalder vores, er dét jeg tænker på et brev, jeg har sendt, som jeg ikke ved, om du har fået. Ja, jeg ved godt, at det brev er cirka otteogtyve år forsinket. Jeg ved godt, at det var min samvittighed, der skrev det, men det var trods alt den hånd, der lagde den i postkassen, som du tog, da du sagde, at jeg så sød ud dér på trappen til 3.g-afslutningsfesten. Du var i pastelfarvet jakkesæt, jeg var i slipsenederdel, militærstøvler og økologisk Fairtrade-skjorte med bambus-knapper, for jeg skulle fanme ikke bruge penge på at leje marengskjole, når det reelt set kun var én person, der havde bestemt, at vi skulle være i gallatøj. Anja! Jeg var modig, sagde du. Du ville egentlig helst have mødt op i t-shirt og cowboybukser, men din mor ville gerne give dig et nyt jakkesæt.

Jeg skrev kun dit fornavn på kuverten, og jeg satte intet frimærke på, jeg ville ønske jeg gjorde, men jeg kunne ikke finde dig — hverken på Krak eller Facebook. Er du klar over, hvor mange Kasper Larsen'er, der er på Krak? Selv hvis jeg ager dit mellemnavn med, skal jeg gætte mig til, om du bor i Hinnerup, Frederikshavn eller Kerteminde. Og du kan jo have fået nyt efternavn eller bare have smidt det væk. Hvis du kun hedder Kasper Lund, kan du f.eks. bo i Thisted, Stenløse eller Jelling. Der er endda to i Jelling.

Nå men min hånd skrev bare Kasper, proppede brevet i kuverten og kom kuverten ned i en større kuvert med et brev til din mor, der stadig bor, hvor du boede, da du hentede mig ved Næsby-krydset. Det tog alt for lang tid for mig at tage ind til stationen og videre med bybus og gå fra Slukefter, sagde du, så du hentede mig 5 stationer fra stationen. I bil. Og jeg syntes, det var lidt mærkeligt, da din hånd lagde sig på mit lår, mens du kørte bilen. Vi var 18 år. Vi var hinandens første rigtige kæreste. Kan man kalde det dét? Hvad er en forkert kæreste, hvis du var min første rigtige?

Jeg skrev kære Merete til din mor, men kun hej Kasper til dig. Måske skulle det have været omvendt, for det var jo dig, jeg havde kær den sommer og ikke så meget din mor. Jeg tror, jeg skrev kære til din mor, fordi vores mødre er fra den generation, der lærte, at man skriver kære i starten af et brev. Der er lidt mere pli over det måske. Respekt for de ældre, sådan noget. Det er ikke fordi, jeg ikke har respekt for dig, at jeg startede dit brev med hej. Det var mere fordi, du ikke skulle tro, at det var fordi, jeg var ude på at genoptage vores forhold, eller hvad det nu var, vi havde. At jeg var desperat. For det er faktisk kun min samvittighed, der er desperat. JEG er jo både gift og har børn, så det var faktisk bare en undskyldning, jeg ville sende dig. Eller rettere et meget forsinket forsøg på en forklaring på, hvorfor jeg ikke kom ind på stationen, da du kom hjem fra Australien. Ventede I på mig? Kiggede du efter mig? Græd du? Sandheden er, at jeg ikke anede, hvad jeg skulle sige. Ikke at jeg havde en anden kæreste eller noget, men noget døde i vores breve mellem mit sydtyske aupair-værelse og dit australske landbrugsmedhjælperditto. Jeg kom vist til at friendzone dig — ja det ord fandtes nok ikke dengang, men alligevel. Hvor akavet havde det lige været foran hele din familie og dine bedste venner, hvis vi ikke vidste, hvordan vi skulle være sammen? Men det var ikke i orden bare at blive væk — det kunne have været klaret både mere fikst og mere værdigt for os begge to. Shit, hvor var jeg umoden dengang.

Nå, men jeg har skrevet mit telefonnummer, min mailadresse og min snailmail til dig, og jeg håber, du svarer — jeg har jo de plader, du købte i Skt Petersborg på studieturen i 2.g. Og du havde jo ingen pladespiller, så jeg har passet på dem for dig så længe. De har flyttet med mig tre gange og har det stadig godt.

Mon du nogensinde får det brev? HAR du fået det? Har du læst det? Du kan jo også have smidt brevet ud uden at læse det. Nej, det tror jeg faktisk ikke, du gør, for jeg har skrevet til din mor, hvad det handler om, ja selvfølgelig ikke i detaljer, men alligevel. Hun vil være nysgerrig og spørge lidt ind til det, tror jeg. Ja, hun kan selvfølgelig også have fået et hjerteanfald ved at læse et brev, der sådan kommer otteogtyve år for sent. Jeg kan se avisoverskrifterne for mig:

"Ældre kvinde i Odense NV død af hjerteslag efter at have læst et brev fra en tidligere svigerdatter."

Den artikel når nok kun Fyns Stifttidende, men det kan jo være, jeg læser det i min mors avis, næste gang jeg besøger hende.

Jeg har skrevet til dig, at jeg håber, du har et godt liv og at jeg ikke skriver til dig for at komme mellem dig og dine, men at jeg bare gerne vil være et ordentligt menneske, men ville jeg egentlig ikke være et bedre menneske, hvis jeg havde undladt at skrive til dig? Hvad fanden bilder jeg mig egentlig ind, at jeg skriver og måske rusker op i noget, du ikke vil have rusket op i? Og blande din mor ind i det, helt ærligt …

Har du kone og børn? Hvad hvis de ser brevet? Hvad vil de så tænke? Vil din kone forbyde dig at tage kontakt til mig? Er hun jaloux? Måske kontakter du mig ikke, fordi jeg ikke kontaktede dig dengang. Som en slags hævn. Nej, jeg hører sikkert aldrig fra dig, men det kunne jo også være, at du ringede, og at vi aftalte at mødes. Tænk, hvis jeg skal helt til Thisted med offentlig transport og du glemmer at møde op ligesom jeg glemte at møde op dengang. Det ville sgu være en hævn der ville noget.

Men hvis vi nu mødtes, og du fik dine plader og vi faktisk snakkede rigtigt godt sammen og du var single, og du smilede det dér smil, som jeg til at starte med ikke vidste var et rigtigt smil, eller det bare var, fordi du havde fået noget i øjet. Hvad nu, hvis vi blev forelskede i hinanden? Hvad nu, hvis det betød, at jeg skulle skilles, fordi vi to havde genfundet hinanden sådan helt ægte?

Shit, jeg håber ikke, du svarer.

KAFFE
adidas

’I DIGTE ER INTET USYNLIGT’

- ANONYM

Petra Geisler L. Nielsen

Børneøjne

Jeg følte mig tit kvalt
Kvalt i mine egne usagte ord
… de vejede mere end 1 ton

Jeg slugte dem
… det kickstartede krigen mellem hjerne og hjerte
Jeg kunne føle mine indre blødninger

Far, du viste mig ting
… mine *børneøjne* aldrig skulle se

Jeg ønskede mig fri
og jeg vidste at hvert ord vejede

Petra Geisler L. Nielsen

Det barn med, men uden

Følelsen af
… at have meget
og at have intet at skulle have sagt

Gav mig længsel efter noget som jeg
aldrig har haft

En far

Petra Geisler L. Nielsen

Privatfoto

Petra Geisler L. Nielsen

Farskidt

Du har haft ansvar
… indflydelse
… og magt over mig
også som et *voksenbarn*

Du var det rene gift
… måden jeg følte og tænkte om mig selv
… og måden jeg snakkede til mig selv
om mig selv
var skabt af dig

Du var det rene skidt
… du havde gjort mine hænder beskidte

Hvordan kunne du formå
at være *så* usynlig i mit livs fiasko

Far?

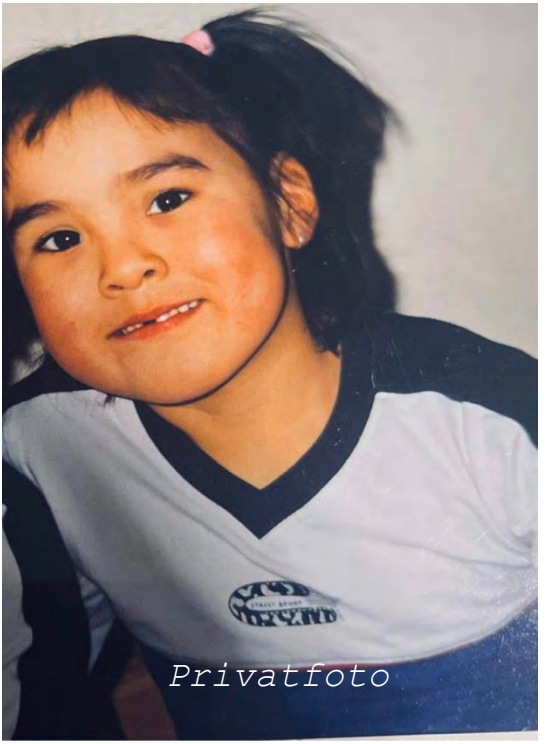
Petra Geisler L. Nielsen

Tårer kan udtrykke

Hvordan forklarer jeg noget
som kun mine tårer kan
udtrykke?

Hvordan gør jeg mine tårer om
til ord?

Far…
Selvom at du efterlod mig
Selvom at du startede denne
krig i mig … vil jeg stadig
gerne finde mig selv

Privatfoto

Petra Geisler L. Nielsen

Nålehjerte

For dig
… dræbte jeg *mine* ord Far

For dig
… fik jeg mit hjerte til at gøre ondt
og svie

Mit *nålehjerte*
gav et smerteligt jag
… og punkterede de omkringliggende organer

Petra Geisler L. Nielsen

Privatfoto

Far er den skyldige

Lille Pige
… stærke sjæl

Jeg har øjenkontakt med
et billede af dig

Smukke barn

Stop
… med at lade skam
vokse skabt i
uskyldighed

Sean Ryan Bjerremand

Jeg åbner mine øjne i Århus

Jeg kan bryde væk – og der er ikke tid til at tænke.
En lang nat er forbi.

Jeg døser til rytmerne i strandkanten, hvor hundene løber ud i vandet efter kæppe, mens forelskede par slår smut. Jeg læser i en antologi af digte, som jeg selv har været med til at skrive - og jeg nyder at ligge naturlig og fri her ved Riis Skov hvor civilisationens grænsebomme og selv Vladimir Putin ikke kan true os.

De runde toner fra bunden af glasset lukker tidevandet ud og sender lyden fra havets uendelighed
ind i øret – alt skaber sin egen fortælling. En ny historie kan begynde.

Historiens lydbølger fanger mig i dette øjeblik, og jeg mærker min far siddende i solnedgang på Dana Regina, på vej til eventyret i London med en flaske rødvin i hånden, mens orkesteret spillede op i natklubben. På vej til John Lennons hjemland og med den lille, fikse Citroën Dyane stående på bildækket.

Min mor med 40 i feber, der uden at kny passede to små drenge med mæslinger og fægtede sig til sin eksamen. Hun bar i sin barm en hjemmelavet standhaftighed formet af tro, æltet af håb og bagt
med kærlighed.

Jeg vil drømme resten af mit liv - uden drømme havde de aldrig kastet med håndgranater eller smidt bomber - intet sker uden en drøm, ingen tragedie uden en drøm og ingen lykke uden drømme og
ingen musik uden drømme.

Når solen står op vil jeg huske tværfløjtens kalden og smile til dagen resten af mit liv

Amen

Sean Ryan Bjerremand

Må vi leve for evigt, for evigt og evigt

Som drengens raske skridt henover marken
for evigt tidsløse

Intet sker uden en drøm, og uden drømme ingen frihed og ingen skønhed.

Uden drømme ingen sorte får der er hvide på den anden side Uden drømme ingen dyb søvn som får hjertet til at tage turen rundt om øen, drikke en Guinness og vågne med et sæt
Uden drømme - ingenting
Amen.

Det diende barn på den nybagte mors arm op langs græsset skaber forhåbninger, kærlighed og sammenhold i unge såvel som ældre menneskers ansigter og skaber nye drømme om fremtidens hestepiger. Man har set deres fødsel, mens historien fortælles igen og igen i det bakkede landskab og omfortolkes af den nye generations dommere, der klipper navlestrengen til fortiden over og bærer fremtiden i deres blikke og drømme og lidenskaber.

Bare beundre bakkerne og havet og sangene fra konkylier baseret på mange tusind år i havet.

Kærestepar, der kysser i solen og putter tæt ind til hinanden – bare beundre deres kærlige fortælling.

Solen skinner her om morgenen over stranden mod bugten, mens roerne sejler forbi og vinden hvisler i træerne. Mine øjne er nu vidt åbne, og mit sind kan føle. En lang nat er slut.

Jeg tror ikke på Mette
Jeg tror ikke på Ellemann

Sean Ryan Bjerremand

Jeg tror ikke på Pape
Jeg tror ikke på Jacob Bundsgaard
Jeg tror ikke på Camilla Fabricius
Jeg tror ikke på Løkke
Jeg tror ikke på Jacob Bundsgaard
Jeg tror ikke på Camilla Fabricius
Jeg tror ikke på studielånene
Jeg tror ikke på materialisme
Jeg tror ikke på fine jakkesæt

Jeg tror kun på nuet – Her og Nuet.

Det tight-up facade ræs er slut, og jeg ligger her helt frigjort.

Jeg smider båndene her på stranden.

Endnu en dråbe i den uendelige fortælling om menneskehedens lydbølger er klar til take-off.

Jeg åbner mine øjne helt her i Århus

Sean Ryan Bjerremand

Det er ikke let

Når jeg sidder her i toget mod Jylland og tænker på, at jeg trænger til at omfavne min kone og synes det er så uretfærdigt at der er så lang afstand, og at vi ikke bare kan sige 'vi ses om fem minutter' og så bare sætte os og snakke og holde i hånden, så må jeg ty til andre og mere konstruktive metoder. Hvis er noget, der kan trøste, så er det tanken om, at der er nogle, der har det meget værre end én selv. Det har mange erfaret, for eksempel min kones eks da han fandt ud af, at hans tidligere kone var blevet gift igen, det har Jakob Ellemann erfaret, da han så de konservatives valgfest, og sådan kunne jeg blive ved. For mig kommer det meget naturligt, for når jeg får disse tanker, så er det som om jeg i min solidariske sindstilstand suges indad i samfundet og ser, hvor meget der egentlig er skævt og ser, hvor mange mennesker i top og bund, der ikke har det let.

Jeg behøver ikke andet end at tænke på, da jeg ringede til youSee for at få hjælp. Godt nok var køen lidt lang, men det er ikke let at være kunderådgiver i Yousee og single og netop have haft en lækker kvinde igennem. Og kvinden, hun hed Laura, og hun havde bare en iver, som osede langt ud af hende og giver manden hos youSee minder om de gode gamle dage. Det er ikke let for ham at sidde der og spørge til et CPR-nummer, mens han drømmer sig tilbage til den fantastiske sommer i 1997, da der var høj sol over Århus, og så kommer han til at tænke på, da han havde den lækreste pige med ude og danse og i befippelse gav sig til at skråle med på omkvædet i A-HA's gamle megahit "taaaake on me!!!" Og det er slet ikke let at se på den mand, hun endte sammen med og som vidste, at han skulle sørge for, at det ikke blev så let, så han sørgede for at sprede et rygte om, at youSee-manden gik med frierplaner eller sådan noget. Og ham der rivalen, der endte med prinsessen og det halve kongerige –ja, han kan ikke længere smide sig ned og høre musik efter forgodtbefindende, men han hænger på pligterne, og det er jo et eller andet sted lidt synd, når han ikke kan have den

samme adgang til drengerøvshumor, men det kan youSee-manden jo som en gammel rival være lidt ligeglad med. Det er til gengæld rigtig sjovt! Men det ER ikke let at være kunderådgiver i youSee og have hende den skønne Laura igennem, når hun løser problemet selv efter 45 sekunder. Så må youSee-manden takke og bukke og sige "min dag ville ikke have været det samme hvis du ikke havde ringet - så tak for det."

Og hende Laura, der var i røret, hun er småbarnsmor, og børnene er på besøg hos farmand. Og han har skiftet hende ud med en 60-årig kvinde med en bugnende bankkonto, og uanset om Laura har børnene hjemme eller ej, så er der en hundehvalp, der ikke vil dresseres, og det er heller ikke let at være hundehvalpen, når Laura giver et ryk med snoren og den ligger på ryggen med alle ben strittende i vejret, og det er ikke let for mor, når den 6-årige datter er hjemme og lægger sig ned på jorden og efterligner hunden og gør. Det er ikke sjovt! Og fordi det ikke er sjovt, men bare rigtig træls, er det ikke let for nogen. Og det bliver endnu værre, når den lille pige blandt andet leger en tiger og agerer dyrerigets konge, og hun sidder på hug på jorden og hvæser af hunden, der har sluppet snoren og løber rundt på jagt efter skygger i sandet. Så er Laura ikke glad og fortryder, at hun ikke spurgte om youSee-mandens private telefonnummer. Det' for meget! (Men hvis hun læser dette digt så var det 41823332 - nu er det så godt nok 29313332).

Men samfundet består jo ikke kun af os, der er normale, men også af de der er kendte. De mennesker, der sidder og tænker på hvordan man snød sig til en bugnende bankkonto og blev afsløret!

Det må for eksempel ikke være let at være Bjarne Riis, der sidder på cyklen på Himmelbjerget og ikke kan få fart på og drømme sig tilbage til dagene i Sydfrankrig, hvor man åd sine konkurrenter og smed dem

ned som sild i en tønde. Slet ikke, når man timen forinden har siddet med våde øjne på en café i hjertet af Silkeborg med en deprimeret og dopingdømt cykelrytter, der græder over at være blevet taget og have sagt de hjerteskærende ord: "Jeg forstår. Tro mig, min dreng - sådan har jeg også haft det engang! Også selvom jeg aldrig er blevet testet positiv..."

Det er heller ikke let at være Søren Pape Poulsen, også kendt som Kong Servativ - bare sidde der på sit kontor og vide at uanset hvad så flyttede meningsmålingerne sig ikke, meget kan man styre, men ikke meningsmålingerne. Og det er slet ikke let at være Kong Servativ på hjemmebanen og mene, at når man har fortalt, at éns ægtemand er jøde, jamen så er det ikke nødvendigvis rigtigt. Det var faktisk forkert, fordi manden ikke bare viste sig som en god hustru og bare gjorde som der blev sagt. Og når han sidder der på sit kontor og tænker på, at sidst livet var sjovt var på en ferierejse til Cuba under coronakrisen og prøver på at opmuntre sig med et eller andet – ja, så kommer han til at tænke på, at det heller ikke er let at være Sean Ryan Bjerremands kone og med på minicruise til Oslo. Hun forsøger af al sin flid at undertrykke sin søsyge, mens manden sidder i caféen og blamerer sig med, at Orbit Soul også rummer nogle digte af den helt fantastiske og hvis han nu skulle være hudløst ærlig - hvilket han jo ikke er (der ligner han politikerne!)- mega lækre Frederikke Sofie Faber, som han lige har siddet og redigeret, og ellers går han rundt i jakkesæt og fortæller DFDS-ansatte om deres rederis historie, om hvilke skibe der sejlede på denne rute før i tiden, om hvor dette skib har sejlet før og hvor gammelt det er og hvilket søsterskib det har, men det er lige blevet ophugget, så Pearl of Scandinavia er faktisk lige blevet enebarn og så videre og så videre og så videre og så videre...Jakkesættet har han på, lige indtil han skal i bubble zone - ja, så tager han jakkesættet af! Som om man ikke kan finde ud af at gå ind i den bubble zone og være standsmæssigt påklædt! Hvad ville Dronning Margrethe ikke have tænkt..

Det er for galt, og det er for meget, og bare overhovedet ikke i orden!

Sean Ryan Bjerremand

Det allerværste er dog, når hun ligger og sover, og hendes mand kommer brasende ind i kahytten og siger at nu har han siddet oppe i Columbus Bar og og hørt på troubadouren og fundet på nogle helt geniale vers til et satiredigt om Søren Pape Poulsen. Som om sådan en sovende kvinde ikke har mere fornuftige ting at bruge sin tid på! Hun nærmer sig de 50, børnene er fløjet fra reden, og så skal hun ikke belastes med sådanne drengestreger. Ilden er tilbage i øjnene på landets mest troværdige politiker, og hans konklusion er lynende klar: 'Stakkels kvinde, og det viser jo, at poeter ikke skal have lov til at gifte sig. Sådan noget har de ikke forstand på. I lighed med bøsser, i øvrigt - de perverse svin!!!'

Og det er heller ikke let at være Poul Nyrup Rasmussen og stå i køkkenet og kokkere til den årlige julefrokost til minde for Loonøøøø, hans afdøde kooonøøø, mens børnebørnene sidder og ser Disney Sjov og Anders And er i sneborgskrig med nevøerne. Og hele huset der på Frederiksberg er fyldt med radikalere, som er så kede af, at de klatrede op i træet og forlangte valg, men mistede deres job i Tinget og slet ikke synes, at det er let at sidde der og drikke deres café latte. For så lugter det fælt af Andeby, og den gamle landsfader står der og føler sig ærligt talt lidt som Anders And, og det er ikke sjovt, når man godt ved, at det er fordi de unge inde på Borgen efterligner Andeby så meget, at det er ulideligt og for meget , så har han lyst til at tage kommandoen på den isborg inde i nyhederne, så har han lyst til at fortælle, at selvom morgenlæsningen som statsminister hver tirsdag morgen var Anders And & Co., så skal man altså ikke efterligne Anders And i alt, så har han lyst til at gå op til dronningen og præsentere sin nye regering, og det kan ikke lade sig gøre, for han har lovet Looonøøøøø år efter år at være den flinke vært, hvilket han ikke har lyst til, når både nyhederne og Disney Sjov præsenterer Andeby på højt niveau, og det er for meget og fordi det er for meget, er det urimeligt, ja det hele er bare for meget, for meget, for meget... And!

Konceptet bag dette digt er hugget fra Lars Hougaard Clausen, formand for Poetklub Århus, som har hugget det fra Dan Turéll, som ligger i graven og lægger den sorte neglelak.

- RED.

Sean Ryan Bjerremand

Freedom

I´ll know the lyrics
of every song I hear

And I'll greet the stars and talk to the sun
when I walk in the forest
happily singing along

and at day and at night
I'll whisper her name

Freedom

Michael Nerup Rieck, f. 1960

Det er ikke så tit, jeg fortæller min historie og derfor er jeg glad for denne opfordring. Som det ses ovenfor er jeg født i starten af de glade tredsere og måske er det årsagen til, at jeg ser mig selv som et glad og optimistisk og ikke mindst et nysgerrigt menneske.

Det tror jeg også har været årsagen til, at jeg i skolen udforskede sproget mere end mine kammerater. Jeg kunne f.eks finde på at aflevere et digt fremfor en stil på gymnasiet. Fik sogar opgivet et til eksamen, så i princippet kunne jeg have trukket mit eget digt.

Der gik så nogle år hvor jeg ikke skrev en linie. Der var simpelthen ingen inspiration at hente, indtil Facebook kom på banen.

Det vækkede min gamle skrivelyst og ikke mindst mødet med Sean Ryan Bjerremand. Pludselig var inspirationen der efter mange år- Tak for det, Sean !

Mine inspirationskilder er C.V. Jørgensen, Søren Kierkegaard, Søren Ulrik Thomsen, Sophus Claussen men også Tove Ditlevsen.

Michael Nerup Rieck

Stationsbyen

Til Daniel og Anna Elena

Medicinen skyllede ned
gennem gaderne

Børn dansede tango
med nedtrykte øjne

På ensomhedens bænk
blev der råbt af fortabelsen

I opgangen blev den
hængte mand fjernet

Mens togene flygtede forbi

Michael Nerup Rieck

FORSTADEN

De formummede miner
Den gråsorte regn
der omdøber
til toner af Tristhedens Symfoni
for altid at vende tilbage
til evighedens rundgang
og fortabelse

Regn

Vemodige prikker på et vandspejl
En efterårsdag
Da træets ældede blade

Fældede en tåre.

Savnfald

Henslængte dage på Amager
Evigt søndagsøde sletter af asfalt-sand
Tilfældigt fjernvendt
Bedøvet af sanserners ælde
Og kvinden var væk

Skelby Blues

I morgenlysets skær
er det halvsveskede
kadaver på spil
med forvrængede fabler
af hjernespind

På alfarvejens lavavarme asfalt
smelter det blodrøde opkastede liv
Og se hvor forstanden den triller og
synger en tomgangens omgangens
Skelby Blues

Marie-Louise Schiøler

Solhverv

Livsflammen er lav og blå
vi tænder en ild i mørket
for lysets tilbagekomst
for varmen
i vores indre
for kærlighed til livet
for at splitte mørket
og jage kuldens dæmoner bort.

Den samme strand

Så søgte jeg igen
den samme strand
i oktobervejr.
Det var en anden vind
der blæste
koldt og skarpt
fra havet..
Marehalmen bøjede sig
oktobervinden sang
sandet var frosset hårdt
omkring strandens sten.
Jeg efterlod ingen fodspor.

Marie-Louise Schiøler

Linden

Nu bliver lyset skarpt
jeg mærker efterårsluften
jeg lukker mine trætte øjne.
I jordens skærmende mørke
vil jeg sove min vintersøvn.
Stolt og mørk vil jeg favne
vinterens vinterens hvide frostvind
mens dybest i roden
sover håbet
om forårets genkomst.

Årene

Årene var gået sporløst
over broen
og vandet
og de høje træer
men årene havde umærkeligt lagt sig
lag på lag i mit sind.
Jeg var fremmed og ensom
på de steder
der havde skabt min ungdom.

Marie-Louise Schiøler, f. 1954

Jeg inspireres af min mand, vores skønne datter, vores hund og naturen – alt sammen noget, der gør mig glad.

Jeg skriver på stærke følelser – det er derfor, der kan gå lang tid imellem, at jeg skriver et digt. Hvis jeg havde så stærke følelser hele tiden, ville jeg hurtigt brænde ud!

Om mine digte

Solhverv:
Det er et digt om at holde fast i vores indre lys og indre varme trods kulde og mørke. Det er skrevet kort før vinterjævndøgn, hvor lyset jo vinder over mørket.

Linden:
Inspirationen kom fra lindetræet i vores gård. Igen handler det om at holde fast i håbet og bevidstheden om lysets genkomst.

Årene:
Skrevet efter jeg havde besøgt de steder, hvor jeg havde haft min barndom. Mange af stederne lignede sig selv, som de så ud dengang, men jeg var blevet ældre og havde ændret mig. Jeg følte, at jeg ikke hørte til der mere.

Den samme strand:
Handler igen om at komme tilbage til steder, hvor man før har levet og ikke føle, at man hører til mere.

Kunstneriske forbilleder:
Ulf Hoffmann, Viggo Stuckenberg.

The goal

Don't remember when it
Actually found place
Still somehow women did
Hurt my soul

Had done my best to
Behave pleasant ways
One day you appeared
Became the goal

Of my build-in tendency
Right away to fall in love
To one, who suddenly drops
Down from up above

Well, you dropped down
In a confusing way
Yourself confused and
Still today

None of the two of us
Been able to describe
Exactly what happened
That evening and night

Still we are those
Two of us, who
Together are able to
Make love grow and do

The best to each other
To grow together
And even do it day
After day and better

Den tids sange

Vinden blæser øst
Over Kalø vig
Trækker vandet op
I små bølger
Videre op over bakken
Forbi Kalø slot
Med hvad der er tilbage
Og stille følger

De stejle bakker
Rundt om slottet
Hvor de nøgne mure
Nu står blottet
For buer og gerigter
Og vægtergange
Så kolossalt stort
Da den tids sange

Blev sunget på slottet
Akkompagneret med lut
Når middagen med
Fårekød var slut
Når suppen var slubret
Lidt af øllet drukket
Borgporten stængt
Faklerne der slukket

Når Valdemar sad
Der med sin titel
Som Skandinavernes konge
Hvilket kapitel
Af Danmarkshistorien
Den tids storhed
Nu ganske forduftet
Men nu med flid

Bliver besøgt af gæster
Fra hele verden
Der tænker over
Den tids færden
På hesteryg og
I spantbyggede skibe
Dengang blandt andet
Zeuthen og Ribe

Var markedspladser
For den kendte verden
Nu – stadigvæk
Er vindens færden
Den samme over bakken
Hvor tidslernes frø
Med bomuldsfrakker
Hænger i kø

I toppen af de
Halvvisne planter
For at videreføre slægten
På andre kanter
Ligesom vi, der er
Af Valdemars slægt
Er født af kvinder
Der også har bragt

Blod fra hele den
Kendte verden
Til Danmark og givet
Os alle den arv
Som gener, som adfærd
Som det store hav
Af generationer fra dengang
Til vor tids lærdom

For lærdom er vejen
Til forståelse
Forståelse er vejen
Til formåelse
Formåelse er vejen
Til visdommens land
Der som Kalø slot
Er omgivet af vand

En ordentlig vind

Møllevinger drejer rundt
Ik' kun i det små
Si'r der er så mange ting
Sådan no'on skal nå
Det er sådan at hvert sekund
Lyder det med smil
To hundrede firs tons luft
Skal passere forbi
Sådan går det rundt og rundt
Og på en times tid
Hvis som ellers vinden sårn
Blæser – det med flid
Fjorten megawatt er gjort
Sendt vid're udenbys
Til rundt en million pærer
Der gi'r natten lys
Vingerne ved det drejer sig
Om at lave strøm
Blæser vinden ikke nok
Hvisker de stille "Kom
Blæs os nu en or'ntlig vind
Vi vil dreje rundt
For sådan no'on som os er det
Jo nemlig rigtig sundt"
Vestenvinden sukker stille
"Jeg er egentlig træt
Ikke lige her i dag
Til en vild tag-fat
Du kan få en jævn vind
Og det den ganske dag"
"Åu kæi" si'r vingerne og de
Roterer med behag

Grenen

Hvide tænder
Smiler i brændingen
Der dannes over
Den sandgrå bund
Der danner en revle
Hvor vandet vil ind
Hjulpet af vinden
Jeg tænker en stund
At dersom alt var
Stille, som på Mars
Ville stilheden stresse
Mit stille sind
Nu giver bølgerne
Fred i sindet
Mens en let
Luftende vind
Rumler så stille
Over øreflipperne
Og mens solen skinner
Og varmer min krop
Tænker jeg stille
At kombinationen
Af bølger og vind
Som en dygtig kok
Giver livskraft til krop
Giver vilje til sind
Giver ro i sjælen
Giver stille healing
Giver det at forstå
At en dagstur til Grenen
Virkelig giver
Rigtig god mening

På Hjortholm

Lange hvide sekanter klukker lystigt
Op mod sandet rundt den runde fjord
Vinden glider lystigt over vandet
Som den i årtusinder har gjort

Nærer østers, der søger at holde
Sig fast i den grusede bund
Mens de vokser, tit flere sammen
Og bliver plukket en stille stund

For at glæde de der søger
Naturen i bund og grund som den er
Stod i læ under de lange
Hvidbarkede gamle birke der tog
Toppen af stormen og gav læ til

De meget yngre der så kunne gro
Sig lange med små og grønne blade
Egentlig ganske stabil og nyttig
Forandringsparat og dog lidt sær

Netop fordi forandring kræver
Tilpasning for det enkelte individ
Når det regner, sner, storme hiver
I vandet giver det andet liv

Der gror og vokser når temperaturen stiger
Og når den engang falder igen
Da kan man så småt konkludere
Om naturen så er fjende eller ven

Oppe bagved vokser birken
I den næringsfattige jord
Det er også der at storme
Sætter deres entydige spor

For når storme blæser fjordens
Vand op til bølger og skum
Venter der en noget grum skæbne
For de birke der som ung

Stod i læ under de lange
Hvidbarkede gamle birke der tog
Toppen af stormen og gav læ til
De meget yngre der så kunne gro

Sig lange med små og grønne blade
Side om side med bævreasp
Der ligesådan med storme skred
Ned på jorden og blev til kvas

På den sandede sorte og ydmyge jord
Hvor træerne står meter fra hinanden
Hvor grundvandet står en halv meter nede
Og nogle gange titter op over sandet

Hvor blomsternes mangfoldighed er beskeden
Tudser og frøer kan grave sig ned
Når vinterens vinde fyger over vandet
Og temperaturen er under heftigt skred

Hvor sphagnum og mosser gør deres til
At skjule det spraglede sort-hvide sand
Og hvor man hen på efteråret også
Kan høre hjorte løbe rundt i vand

Når kampene kræver at en er offer
Og drives af banen af sin banemand
Over væltede stammer og lumske huller
Og hvor man næste sommer kan

Finde gevirer af betydelig styrke
Der voksede under en tæthårede bast
Nu er også den knogle fældet
Og en ny vækst ligger dyret til last

Ligesom birken der søger at sætte
Nye skud fra den optrukne jord
Den store klump den hev med sig
Da den væltede og satte sig spor

I skovens uregelmæssige grobund
Som jeg kun sjældent kommer helt nær
Det er også med til at gøre
Naturen både spændende og sær

Jopie von Horn

ORDET TID

du kan aldrig
sætte tiden i stå
skrue op og ned
som med lys og lyd
og med temperatur
eller bevæge dig
i et tidstomt rum
for hvis du hævder
at tiden stod stille
kan uret bevise
at du tog fejl
men hvad er tid?
og hvor
kommer den fra?
og hvornår opstod
den første tid?
før den
fandtes ingen
og alt var
kun intet
og tid
var ikke engang
et ORD!

Jopie von Horn

MAGT I SORT/HVID

når sorte får nok
og gør oprør mod hvide
bliver verden vred
når sorte ønsker
blot at leve som hvide
blir' hvide vrede
de skal ikke tro
at de er nog't som helst
SORT MAND find din plads!
men hvis de flygter
til Danmark for at leve
et helt normalt liv
ser racisterne
straks deres snit til at be'
dem: "skrid HJEM igen!"
men hvor er så HJEM
når man alle vegne bli'r
trådt under fode?
og hvilken MAGT har
så vundet hædersplads -
mon SORT eller HVID?
SLUT med SORT og HVID!
gi' os glæden tilbage
ELSKER FARVER MEST!

Jopie von Horn

et DIGT gik en tur

for at dække sit behov
være helt sublim
så dets tyndslidte sjæl
langt om længe
ku' få lov
til at finde nye rim
men pluds'lig så det
et helt andet DIGT
komme vandrende
mod sig med velkomstsmil
et rimløst digt
med udbredte arme
gik en rimløs tur
"så mødes vi her!"
to vidtforskellige DIGTE
hver holder på sit
og har ret hver for sig!
"ku' du tænke dig
at vi byttede roller
som et eksperiment?"
"nej, vor herre til vejrs!
tænker i helt andre baner
men tanken er sjov
når jeg skriver et spørgmål
svarer du med et rim
jeg svarer med det der er relevant!"
"ja, se hvor højst interessant!"
de gik hver til sit
før der opstod konflikter
for det første DIGT
gjorde jo kun sine pligter
det andet DIGT
blev straks ret irriteret
og følte sig grundigt chikaneret

Booking
Dojogreenwave.dk
33 33 66 60
RICH & HANC

Anni Birgit Sørensen

Livets hændelser

Vi holder hinandens liv i vore hænder.
Det hænder, at de holder til livet.

Anni Birgit Sørensen

Alle veje fører til centrum.

Labyrinten har sin midte,
selvom den kan være svær at finde.

I et vildnis af skjulte dagsordner,
uforklarlige omveje.
Ført af blændværk gennem frygtelige irgange.

Nøgne fødders tøvende skridt
på stier brolagt med vanskeligheder,
over bjerge af smerte og ydmygelser.
Ramt af hård skæbne,
skrækkelige katastrofer.
Vildfaren, spundet ind i bedrag.
Tvunget i knæ.

Grunde nok til at gå til yderligheder.
Langt ude skimtes håbets indre sandhed.

Midtens mere behagelige vej virker som en utopi.

Anni Birgit Sørensen

Gennemlyste

Gennemsigtig hud,
øjne, der ikke bærer skæl,
et gennembrudt panser.

Nøgne
uden forstillelse
gennem usynlige spærringer
sårbare
og
hele.

Gennemlyste
af kærligheden.
Ser vi igennem hinanden.

Anni Birgit Sørensen

Krystalbægeret

Du rakte mig et bæger
fyldt til randen,
og jeg drak.
Min tørst var til livet.
Du gav mig din kærlighed.

Sangen fra livets flamme
klinger krystal klart
gennem
det vand,
som slukker tørsten

Anni Birgit Sørensen

Sammenhænge

Som blodårers netværk
livsstrømme gennem viadukter
katakombers labyrintiske løngange
infrastrukturelle forbindelser binder bånd.
Hånd i hånd, relaterede
i kædedans om livets træ.
Forgreninger, udløbere, rodnet,
forbundne led.
Bærere af vand, formidlere af lys.
Sammenhænge.
Tilknytninger.
Stoffets vævede tråde.
Alle og enhver har sin plads i helheden.
Henvist til hinanden.
Står i forhold til.
Alting relativt.

Anni Birgit Sørensen

Forbindelsesveje

Trådnet opfanger dråber
vandet bringer velsignelse
vækstens håb i en ørken
jord og himmel er forbundet

mild morgen tåre-dug
vejene mellem mennesker
fører videre frem
en vandring mod lysets åbning

gaven lever
livet giver

Evighedsblomster
Fordi Kærlighed varer evigt
50m.
@evighedsblomster

Nete Krøll

Æret være Hans Hansens minde

Tragediens
flammer som
dødens røg
Hvor livet
før åbnede
nærvær
skriger
hjertets kulde ud
erindrer bøger
hastigt
forme glæde
i hans blik ånder
sagte
I fortvivlelsens dragt
der græder tårer
hvor livets skjorte blev for kort
og blot soden
og mågerne er tilbage i
hjertet af naboskab

Inspireret af en brand i Brøndby Strand, hvor forfatteren så sin nabo miste livet. – Red.

Nete Krøll

Mor

Hvis kærlighedens offergave stod ved min side, stod du mor her i al din ydmyge væsen ved min side og holdt om mig og jeg ved du ville stryge mig blidt over kinden og sige ” jeg er stolt af dig men er du lykkelig derved” og jeg ville stille sige ”ja jeg er glad derved”

og skænke dig mine digtes blodrøde landskabs ømhed i din lille hånds rynkede greb, der blidt som sommervinden gang på gang har grebet mig inden jeg ramte min sjæls mørke brønd eller ført mig sikkert over barndommens gader og kært uden om flænsede koraller når mine drømme var uendelige som fossende vandfald, der blot ville høre ordets rislende fryd overalt. Jeg ville skænke dig en ny frakke for du gik så længe med dem vinter efter vinter, for i dit hjerte skulle der være plads til at skænke mig noget hvis du kunne og da sjælen gik i stykker og jeg næsten ikke orkede livets og afdelingens hæslige udstilling af omsorg og skreg min fortvivlelse ud med piller an mas, har jeg aldrig set en større sorg og kærlighed end i dine bedrøvede grønne øjnes suk.

Da jeg omsider vandrede mere roligt og klangfuld på livets sti og så småt fandt poetiske oaser, åd kræften dig op men jeg nåede at skænke dig en smule støtte,

høre dine krampagtige vejrtrækninger på din stues sidste blide vind fra vinduet, nænsomt som svanen der med vingen tager ungen til dig ,stryge dig over hånden,

læse digte og du smilte til tider men hvor meget du fik med undrer mig stadig, men hvis du blot i et brøkdel fangede mit kærligheds væsens taknemmelighed ånder jeg roligere, men som stjernen på himlen åndede du ud men når jeg ser stjernehimlen aner jeg dig mor i

et fortryllende skær fra en stjerne, for blot med fingerspidserne kunne du gribe en sjæl og den kærlighed du skænkede mig bor i mig, som tusinde rosers liflige blade og hvor end jeg vandre har du en del i hvem jeg er og ser verden, men hvor ville jeg så inderligt du så mig nu, mine sejre, dage på Hald Hovedgård hvor solen skinner så smukt i søen og evigheden føles som et digts første lyd i træernes rislen

Svanekegården

Musikanterhuset , Langeland hvor jeg har vandret i forårssolens blide glans i slotsparken og anet en sløjfe af naturens kalden i søens blanke overflade og fuglenes kvidrer og så inderligt ønskede jeg kunne skænke dig derfra i min poesi

Bøgetræernes

Rislen som dråber af min

Mors sagte blik

Nete Krøll

og da jeg stod foran dansk forfatterforenings smukke lokaler og vidste jeg havde min ydmyge plads der, ville jeg gerne have set dit blide ansigt smile til mig, som en strofe fra dit varsomme ansigt til mig som en formfuldendt strofe fra dit uendelige kærlige væsen

Eller da jeg udgav mit første digt ,ville jeg skænke dig bogen og skrive strofer af min kærlighed til dig selv om ej blot en brøkdel af poesiens blomster i et af mine digte kan beskrive din ømhed

Og nu da familien har vendt mig ryggen og blot stilhedens ekko er deres svar, ved jeg du ville græde en tåre derved da du altid ønskede at bringe os sammen, men alt der er er minderne pakket ind i

Ligegyldighedens klæder ,så langt væk fra hvad dit hjerte sagde.

Nu sidder jeg her ene midt i Tranekærs smukke natur og mærker forårets komme ved vintergækkerne i haven i et bindingsværkshus, hvor kunstnere før mig har formet et stykke af deres hjerteslag og jeg ville ønske jeg kunne skænke dig et tusindvælds kærlighed og alle mine vers så dit blik frydes

derved, men jeg må blot gribe hvert et minde,
hvert et let strejf fra din hånd mod min kind,
hvert ord du har skænket mig

Så de tårer jeg har grædt i dag blot forsvinder
og jeg åbner for den styrke og uselviske
kærlighed du skænkede mig, der former min færd.

Men altid til den dag jeg lukker mine øjne vil
dit smukke favntag være min ledsager og som de
stjernehimle jeg har skuet i mit indre når jeg
mærker

Din uendelige kærlige hvisken, der skinner
klarere end en stjernes fryd, for intet som en
moders sagte

Hjertebanken er evig.

Nete Krøll

'Altid til den dag jeg lukker mine øjne
vil dit smukke favntag være min
ledsager'.

- Nete Krøll

Nete Krøll

Bøn

Grib min sjæls tåre du evige stemme
Der driver skyerne bort og lader mig ane
En blå drivende himmel hvor jeg kan
Ligge min kind når sorgen synger næsten
Uendelige vers og også den sidste duft er borte
Af min moders liv og er hjælpeløs
Så kan jeg føle en stille øm berøring
Og jeg aner en strakt hånd fra himlens blå
Hvor duggen fra min mors hånd
Har faret hen inden en anden
Har fanget det i mit blik og åbner
Sit hjertekammer op for mig
Og som enhver sorgs linjer
Griber kunsten dens ubegribelige
Kulde men en bøn hvor himlen åbner
Sine sale og stille hvisker om lindring
Gør livets vandring mindre sorrigt
Og varsomheden nemmere at plukke

Nete Krøll

Længslens nat

Som dybden af min krops længsler
Åbner drømmenes favntag sig op Imens
jeg ligger åndeløs
I sengen alene og jeg ser
Din smukke krop i mit indre
Din varme hud der smager af
Tusinde løfter af vores erotiks safter Og
stille aer jeg min krop
Og mine brystvorter sitrer og
Jeg brænder igennem i sengens
Ensomhed og mit skød længes
Og min sagte berøring over maven Mod
mit skød lover mere og som
Mit skød åbner sig op for mig er det som
Sommerfugle og mine dryppende lyster
I længslens nat i mørket gør mig hed
Som i ungdommens vår
Pludselig som et stød af
Tusinde stjerners ekko går gennem Min
krop og jeg kommer
Og stønner og der er
Dit ansigts blik jeg aner
Når du i orgasmens fryd skinner
Frydefuldt men jeg ligger alene
I sengen med efterdønningerne
Af min orgasme helt salig og
Emmer af længsel
for mit skøds safter
vil jeg helst
skænke din krops uendelige leg
på min krop til dig i forelskelsens
dunkende og ømme hjertebanken

Katte holder af hverdagen...
mest af alt holder de af hverdagen..
ja, de holder sindssygt meget af hverdagen...

Sean Ryan Bjerremand

Sean Ryan Bjerremand

Sean Ryan Bjerremand

Vibe-Sophia Bjerremand

Vibe-Sophia Bjerremand

Sean Ryan Bjerremand

Vibe-Sophia Bjerremand

Vibe-Sophia Bjerremand

'Jeg holder af hverdagen
mest af alt holder jeg af hverdagen'
-Dan Turéll